

Giới thiệu Mười Phút Trước Nửa Đêm

Truyện Mười Phút Trước Nửa Đêm của tác giả Liên Á Lê thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại. Cô vẫn luôn cho rằng mình bị thể giới này vứt bỏ. Thân thể không tốt đẹp gì khiến cô uống công có khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại không ai yêu mến.

Quá trình trưởng thành luôn bị bạn bè chế giễu cùng sự cô đơn bất lực. Cách cô tự bảo vệ bản thân chính là khép chặt tâm hồn giả vờ cảm động. Mãi đến khi gặp anh, cô mới từ từ mở cửa trái tim tiếp nhận anh!

Anh từng là một tên xấu xa tội ác tày trời trong lòng cô. Nhưng bây giờ lại không chút keo kiệt dang tay bảo hộ cô dưới đôi cánh của mình. Cung cấp vô điều kiện tất cả những thứ cần thiết hằng ngày thỏa mãn cuộc sống vật chất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1.1

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn nhỏ, bút đang ghi chép rất nhanh trên vở, cô chỉ có thời gian mười phút! Phải nhanh lên mới được...

Từng giây khẽ trôi qua. . . 58. . . 59. . . 00!

Đồng hồ báo thức ‘tít tít’ nhắc nhở đã mười hai giờ đúng, âm thanh không hề lên xuống, liên tiếp mà vô tình bắt cô phải ngừng động tác.... mười phút đã hết!

Thời Ý Lương dừng động tác viết lại, cô hống bồng chọc ghen ngào, chán nản vươn tay ấn công tắc của đồng hồ báo thức làm ngừng âm thanh vô cùng lạnh nhạt kia.

Tắt máy vi tính, cô xoay người nhào về phía giường. . . nên ngủ rồi!

Mười phút trước nửa đêm của cô đã kết thúc.

Những chuyện xảy ra vào ngày đầu tiên đi học cô đã quên hết, thế nhưng chuyện xảy ra vào lúc tan học ngày hôm đó Ý Lương lại nhớ rất rõ ràng, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống làm sân thể dục giống như là sắp tan chảy, mấy nghìn học sinh tiểu học vừa gọi nhau vừa âm ỉ tập hợp lại, chờ được sắp xếp đội để về nhà.

Giữa một đám trẻ nhỏ vui đùa, chỉ có một mình cô là đứng bên ngoài đám người, không biết nên đi đâu.

“Em ở lớp nào? Có biết nhà ở đâu không? Rốt cuộc em có thể nói không vậy?”

Cô giáo đang mang thai đã có chút buồn bực, hỏi cả buổi mà cô bé trước mặt vẫn chỉ cúi đầu không nói, mũ nôi đội trên đầu kia đã cúi xuống rất thấp, từ đầu tới cuối vẫn chưa dám ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái, cũng không biết là giáo viên nào đã bỏ cô bé ở chỗ này, lại không có cách nào hỏi ra địa chỉ từ cô bé, cô còn đang vội về nhà nấu cơm, cô nữ sinh nhỏ này rốt cuộc có bị cảm động không thể!

“Rốt cuộc em có nói hay không đây!” Cuối cùng cô giáo chịu không nổi nữa, gào to hơn với cô bé, hy vọng có thể gào ra một câu trả lời.

Ý Lương lặng lẽ nhìn cô giáo, đương nhiên cô biết cô giáo đang hỏi mình, nhưng cô giáo này giống như khủng long chỉ biết phun lửa vậy, ngay cả cách đi cũng giống, nhất là lúc uốn bụng gào to thì lại càng giống hơn, đối mặt với cô giáo hung dữ như thế, cô phải trả lời thế nào mới đúng đây? Cô thật sự không biết, cho nên cứ cúi đầu không nói có vẻ tốt hơn, tránh cho lại bị mắng.

“Em. . .” Khi nữ sinh nhỏ ngẩng đầu nhìn cô giáo, lúc này cô giáo mới nhìn rõ khuôn mặt cô bé ấy, vừa nhìn thấy đã gọi lên sự chú ý của cô, lập tức làm cô nghĩ đến gì đó.

Ở giữa mấy nghìn học sinh tiểu học chạy tới chạy lui đùa giỡn âm ỉ, khuôn mặt nữ sinh nhỏ kia có đường nét tươi đẹp riêng biệt không giống những người khác, mà người đàn bà trong lời đồn có dòng máu lai ở sau chợ hình như cũng có một đứa con gái. . .

Trên mặt của cô giáo xuất hiện vẻ chán ghét, nói không chừng cô bé trước mặt này chính là tạp chủng của người đàn bà kia!

“Em còn cười! Cả trường chỉ còn mình em là không biết nhà mình ở đâu! Tôi hết kiên nhẫn rồi đấy. Rốt cuộc có phải em bị cảm động hay không? Tôi đã hỏi lâu như vậy mà em vẫn nhất định không nói đúng không?” Cô giáo nhìn khóe miệng nữ sinh nhỏ lộ ra ý cười thì lập tức nổi giận.

Nụ cười trên mặt cô bé rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là bật khóc vì sợ hãi.

Cô thật sự không biết nhà mình ở đâu, cô rất ít rời khỏi nhà, hôm nay là lần đầu tiên đi tới một nơi xa như vậy, cô không biết mà. . . Hơn nữa mọi người ở đây rất hung dữ, người nào cũng rất hung dữ, cô giáo rất hung dữ, bạn học cũng rất hung dữ, cô không thích đến trường học. . .

“Cô giáo, em biết nhà em ấy ở sau chợ ạ.” Một giọng nói của cậu bé phát ra.

“Lạc Chính Dương.” Cô giáo xoay người lại, thấy người nói chuyện chính là học sinh gương mẫu của trường.

“Nhà em cũng ở gần đó, sắp em này cùng đội với em luôn có được không?” Cô giáo bụng to cũng không cần làm giáo viên tốt! Cô đã nhận ra cô bé này là ai, đương nhiên cũng biết cô bé ở đâu, cô cũng không phải giáo viên mới bước vào nghề, hơn nữa cô đã có gia đình còn đang mang thai, nếu như thật sự có lòng tốt thì càng là chuyện lạ, cô thả buổi trưa vào thư viện trường có máy điều hoà nhiệt độ kể chuyện cổ tích cho mấy đứa trẻ nghe cũng không ngu không ngốc mà đưa cô bé này về ngôi nhà ô ứ dơ bẩn của nó. Nếu như để người ta nhìn thấy cô ra vào cái loại chỗ đó, làm sao cô còn mặt mũi gặp người khác, dứt khoát để Lạc Chính Dương thay thế đi.[NV: hừ, giáo viên vậy đây >”

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Biên tập: Thủy Nguyệt Vân Trên sân thể dục có rất nhiều bạn nhỏ đang chơi các loại trò chơi.

Ý Lương khát khao nhìn các bạn đang chờ đợi lồng cầu bằng sắt to lớn kia chuyển động, một nhóm ở bên ngoài quay còn một nhóm ở bên trong di chuyển lên trước theo đường tròn, cảm giác như chơi rất là vui, trên mặt mỗi người đều tràn ngập nụ cười, giống như là cực kỳ hưởng thụ niềm vui được xoay tròn vậy.

Ý Lương đi về phía trước một bước, sau đó lại lùi về phía sau mấy bước.

“Mẹ tao bảo không được chơi với mày!”

“Mẹ tao nói mẹ mày là thứ dê tiện!”

“Đúng đúng đúng! Thứ dê tiện sinh ra thứ dê tiện!”

Cô bé chợt nhớ lại các bạn khác luôn luôn vây xung quanh mình, từ trong miệng liên tục nói ra những lời chửi rủa, tình cảnh khủng khiếp ấy làm Ý Lương sợ đến đã mấy lần không muốn đến trường. Nếu không phải nghĩ rằng sau khi tan học có thể cùng người anh kia đi bộ về nhà thì cô cũng không muốn đến trường học làm gì.

Khó khăn lắm khi tan học ngày hôm nay các bạn mới không vây lấy cô, cô nghĩ nếu như mình chạy đến tham gia chơi trò chơi cùng bọn họ, như vậy. . . Có phải tình cảnh bị vây bắt sẽ lại xảy ra không?

Ý Lương suy nghĩ một chút, quyết định vẫn không nên tới quá gần bọn họ thì tốt hơn, cô có thể đi sang bên cạnh ngắm hoa, cho dù nghịch bòn cũng vui. . .

Nào ngờ vừa quay đầu lại đã thấy mấy anh lớp trên đứng ở phía sau không biết từ lúc nào. Đứng ở chính giữa là một anh có đôi lông mày rậm, cô không nhớ đã từng gặp người đó ở đâu, khuôn mặt kia nhìn rất quen.

Lạc Diễn Hàn cầm lấy quả bóng trong tay, đặt trên ngón tay xoay xoay, động tác này lập tức hấp dẫn tầm mắt Ý Lương, quả bóng trên tay người đó lại chỉ cần dùng một đầu ngón tay đã có thể khiến quả bóng xoay tròn liên tục. . . Thật là lợi hại!

Nhưng mà. . . quả bóng?

Ý Lương như nhớ tới cái gì, quả bóng cũ nát này, hình như cô đã thấy ở đâu đó rồi?

Lùi lại sau mấy bước, Ý Lương nhớ tới người dùng quả bóng ném vào cô trong ngày khai trường, chính là anh ta! Đôi mắt to kia của anh ta cô thế nào cũng không quên được, tuổi tác tuy không lớn, nhưng trong đôi mắt này luôn tràn ngập âm tà rõ rệt.

“Em muốn chơi không?”

Anh trai có đôi mắt to kia đột nhiên hỏi làm cho người ta cảm thấy có chút sợ hãi, lúc trước không phải anh ta rất chán ghét mình sao? Còn cầm bóng ném mình nữa, sao bây giờ đột nhiên lại đối tốt với cô như vậy?

Ý Lương lắc đầu, ngay cả nói cũng không dám nói.

“Cùng chơi đi! Chúng ta có thể chơi cùng nhau mà!” Một người bạn khác cũng nói theo.

Trên mặt mấy người anh lớn kia đều viết chữ không tốt, Ý Lương cũng không phải ngốc, cô vẫn còn sợ hãi, mà lòng cô nói cho cô biết, người cầm đầu trước mặt kia, hẳn là cần phải tránh xa anh ta một chút, biểu cảm trên mặt anh ta thực sự không giống đang lộ vẻ tốt bụng lắm, trái lại như là đang trêu đùa.

Cô bé lặng lẽ lùi lại phía sau mấy bước, thế nhưng Lạc Diễn Hàn đã chậm rãi đến gần cô vài bước, dồn ép cô vào góc chết, không chút nhẹ nhàng nào kéo ống tay áo cô, thể hiện rõ không muốn chạm vào bất cứ bộ phận nào trên thân thể cô, rồi lại gần như là hết sức kéo cô đi đến chỗ các bạn nhỏ kia giành trò chơi mô hình địa cầu.

“Tránh ra! Tránh ra!” Những người con trai khác giống như là thuộc hạ của Lạc Diễn Hàn, tuy mới lớp sáu nhưng Lạc Diễn Hàn đã có đầy đủ khí chất của thủ lĩnh.

Đám bạn nhỏ nhìn thấy các anh lớp sáu đi tới liền lật đật nhảy hết ra ngoài, hướng chỉ trong đó còn có Lạc Diễn Hàn chính là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, phạm là chuyện xấu thì đều có phần của hắn, mọi người đã nhận ra là hắn đương nhiên cũng không dám không nghe lời, trong nháy mắt trên mô hình địa cầu bằng sắt đã không còn nữa bạn nhỏ nào bám ở trong đó nữa.

“Em lên đi!” Lạc Diễn Hàn thấp giọng hạ lệnh.

Ý Lương tròn to mắt nhìn người kia, không biết mình có nên làm theo lời anh ta hay không. Cô thật sự có thể lên chơi sao? Các bạn khác đều bị anh ta đuổi đi hết, thế mà bây giờ anh ta lại muốn cô lên chơi?

“Tôi bảo em lên đi!” Giọng nói của Lạc Diễn Hàn có chút không kiên nhẫn, bắt quá lập tức trở nên dịu dàng, mang theo mỉa mai hoặc là ra không nên có ở trẻ nhỏ. “Không phải em rất muốn chơi sao? Anh đã đuổi bọn chúng đi hết rồi, em có thể lên chơi một lúc.”

Ý Lương đứng tại chỗ ngay cả động cũng không dám động, trong lòng dần dâng lên một nỗi sợ hãi, cô luôn cảm thấy sự việc không phải chỉ có vậy mà thôi, người này trước kia đã từng dùng bóng ném cô, bây giờ làm sao lại đột nhiên đối tốt với cô như vậy được? Mặc dù cô thực sự muốn chơi mô hình địa cầu, muốn cảm nhận bầu không khí vui vẻ của các bạn khác khi ở bên trong, thế nhưng... Cũng chỉ có một mình cô? Thực sự cũng chỉ cho cô chơi một mình thôi sao?

“Kêu em lên thì lên đi, còn đứng tại chỗ làm cái gì!”

Tay Lạc Diễn Hàn liền đẩy mạnh cô vào trong mô hình địa cầu, còn chưa chờ cô đứng vững, những người khác liền bắt đầu đẩy lồng cầu sắt kia quay rất nhanh.

Ý Lương hoảng loạn nắm lấy một thứ đáng tin cậy bên trong đó để giữ thăng bằng cho cơ thể, mô hình địa cầu càng quay càng nhanh, cô căn bản không có cách nào đứng vững, chỉ thấy một thân thể nhỏ bé lao đảo lắt lư ngay trong lồng cầu sắt, mà những người đứng bên ngoài mô hình địa cầu thấy bộ dạng thảm thương của cô lập tức cất lên từng trận cười to.

“Nhanh hơn chút nữa!” Có người hét lên.

Những người kia lại tăng thêm sức lực, làm cho mô hình địa cầu quay càng lúc càng nhanh, thấy trên mặt cô bé bên trong lộ vẻ hoảng sợ, mọi người lại càng thích thú.

“Hù chết nó đi, làm cho nó sợ đến khóc oa oa áy!” Mấy người kia dùng toàn bộ sức lực đẩy mô hình địa cầu, với mục đích làm cho cô bé sợ hãi mà phát ra tiếng thét chói tai.

Ý Lương đứng bên trong mô hình địa cầu, từ chính giữa bị lắt lư ra đến phía ngoài, dựa sát người vào rìa cột trụ bên cạnh, cô gần như không giữ được cột trụ nữa, căn bản đã không còn sức lực để giữ thăng bằng chính mình, cô giống như một khối vật thể không có điểm tựa, ngã đồng ngã tây bên trong lồng sắt, mỗi một vòng quay là một lần cô cùng Lạc Diễn Hàn đối mặt.

Trên mặt anh ta tỏ vẻ chẳng hề để ý, chỉ là trừng mắt nhìn cô.

Trong ánh mắt người đó lấp đầy chán ghét, chán ghét này không chỉ vì tiếng thét chói tai của con gái, mà còn chán ghét sợ hãi trên khuôn mặt cô, thậm chí là chán ghét tất cả mọi thứ của cô.

Mỗi một lần đi qua trước mặt anh ta là một lần Ý Lương phải cảm nhận ánh mắt tràn ngập chán ghét của người đó.

Dần dần, tay cô mất đi sức lực, mà vận tốc quay của lồng cầu sắt vẫn nhanh như trước, cô cũng không còn cách nào chống đỡ tiếp nữa, đầu cô rất choáng váng, thấy có đến mấy nghìn mấy trăm Lạc Diễn Hàn đang trừng mắt nhìn cô, cô cũng không phân biệt được rõ ràng người nào mới là anh ta thật sự.

Tay buông xuống, chân cô cũng nhũn ra, tê liệt ngã xuống, mô hình địa cầu tiếp tục chuyển động, ngay đến việc lựa chọn vị trí ngã xuống cô cũng không thể, liền cứ như thế mà nghiêng ngả lao đảo trong lồng cầu sắt, mấy người bên ngoài thì vẫn cười to.

Tay nhỏ bé đưa ra ngoài lồng cầu, tốc độ khiến tay cô bị trầy da, dẫn đến đau đớn, khi Ý Lương muốn đứng lên thì tay đã bị kẹt ở dưới lồng cầu, cộng với lồng cầu vẫn đang xoay tròn... .

Chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, cánh tay trắng nõn xuất hiện một đường cong lệch không bình thường.

“A!” Những người khác nhìn tay cô phát ra tiếng gậy đáng sợ cũng không dám quay mô hình địa cầu nữa, nhao nhao lui ra phía sau một bước.

Chỉ thấy cô bé trong lồng cầu sắt xuất hiện biểu cảm đáng sợ, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, còn người cô ngồi phịch dưới đáy khối cầu, chia cánh tay nhỏ bé bị gậy lệch kỳ dị ra ngoài lồng cầu. . . vẫn theo sự chuyển động của lồng cầu mà xoay tròn. . . xoay tròn không ngừng.

“Tay nó bị gãy rồi!” Một người sợ hãi kêu lên.

Ý Lương chỉ cảm thấy rất đau, rất đau. . . đau đớn này đã sớm vượt quá khả năng có thể chịu đựng của cô, nhưng ngay cả hơi sức kêu cô cũng không có, cô không dám. . . cô cũng không có cách nào hô lên nữa tiếng, đầu cô rất choáng, thế giới trước mắt chuyển thành một mảnh vàng rực. . .

Mô hình địa cầu đột nhiên ngừng chuyển động, định luật quán tính làm cho thân thể cô nghiêng ngả hai bên trái phải một chút.

Tiếp đó có người đi vào mô hình địa cầu.

Ý thức cuối cùng của Ý Lương là cô mở mắt, thấy Lạc Diễn Hàn đi về phía cô, anh ta cúi xuống nhìn cô, tuy anh ta vẫn chưa phải người lớn, nhưng thân thể anh ta đã không khác mấy so với người lớn, thân hình anh ta to lớn như vậy, và lại còn có rất nhiều rất nhiều hình ảnh giống nhau, rất nhiều Lạc Diễn Hàn vây quanh cô. . .

“A. . .” Cô vốn muốn phát ra tiếng hét chói tai nhưng từ miệng cô phát ra chỉ thành tiếng hô khẽ yếu ớt.

Một Lạc Diễn Hàn trong số đó tương đối rõ ràng cúi đầu xuống nhìn cô, Ý Lương chỉ cảm thấy mọi thứ đang trở nên tối dần, thật nhiều Lạc Diễn Hàn dần dần biến mất. . . chỉ còn lại một người duy nhất, thế nhưng một Lạc Diễn Hàn cuối cùng này cũng đang tối dần đi.

“Này. . .” Cậu chạm vào Ý Lương.

Ý Lương cảm thấy mình bị đẩy một cái, nhưng cô lại không có cách nào làm ra bất cứ phản ứng gì, trước mắt đã là một mảnh tối sầm, sau đó cô liền ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 1.3

“Nếu như có người bắt nạt con thì con cứ nói với giáo viên là được rồi, đừng đứng đó trưng ra bộ dạng đáng thương nữa, con mau lên không đến muộn bây giờ.” Mẹ cô mặc một bộ quần áo có hăng hà đoá hoa, thân hình trăm hoa đua nở đi qua đi lại trong nhà, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cô.

“Con rốt cuộc có nghe thấy mẹ nói gì không!”

Ý Lương nâng mắt lên, chạm đến ánh mắt của mẹ, đành phải cúi đầu gật nhẹ một cái.

“Nghe thấy rồi thì nhanh chóng đến trường đi! Còn đứng đó làm gì?!” Giọng mẹ cô có phần nghiêm khắc hơn. “Mẹ cũng không có thời gian chờ con đâu, mẹ còn rất nhiều chuyện phải làm, con đừng ngày nào cũng phiền đến mẹ nhắc nhở, đi nhanh lên một chút đi!”

Một cái cặp sách đặt xuống bên cạnh cô, mẹ cô đứng ở trước tấm ván cửa hơi bị vênh, chỉ ra ngoài cửa muốn cô mau chóng đi đến trường, trên mặt tràn ngập vẻ không kiên nhẫn.

Chỉ còn lại một tay cử động được, Ý Lương dùng tay phải cầm lấy cặp sách, đeo lên một bên vai, lặng lẽ đi ra khỏi ngôi nhà do mấy tấm ván gỗ đơn sơ đóng lại.

Cô không muốn đến trường, không muốn đi gặp bất kỳ ai, cô mãnh liệt cảm nhận được mình bị thế giới vứt bỏ.

Đi trên con đường người đến người đi nhộn nhịp, cô một tay giữ cặp sách, một tay bị khăn tam giác bó lại treo ở trước ngực, cô biết tất cả người qua đường đều đang nhìn mình, cô đêm không xuể việc này đã xảy ra bao lâu rồi, từ khi cô có ký ức tới nay, cô vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của người khác, cô tròn thế nào cũng không được, mọi người hình như đều có thể thấy được thân thể nhỏ bé của cô, nhưng trên con đường xe cộ qua lại tấp nập thế này mà không một ai tỏ vẻ thương tiếc cho thân hình yếu đuối thấp bé của cô.

Giáo viên hướng dẫn nháy mắt nhìn thấy cô liền thôi còi muốn các bạn học thu cây cờ nhường đường về, cố ý không đợi cô, còn lên tiếng bảo tất cả các bạn vào lớp học.

Ý Lương đứng ở đầu đường bên này, cảm thấy chân mình căn bản không có dũng khí bước vào cánh cổng trường kia, thế nhưng đã đến nơi rồi, cô phải vào trường học, phải vào lớp học, phải làm tất cả những việc cô muốn làm.

Việc duy nhất cô có thể an ủi bản thân là hôm nay đã là ngày đi học cuối cùng, sắp tới là kỳ nghỉ đông, cô có thể có một thời gian dài không cần phải đến nơi này, cô có thể trốn ở trong nhà, tựa bên khung cửa sổ nhỏ cạnh giường của cô, trên thực tế đó chỉ là một khe hở nhỏ không được che kín, cô có thể chui trong thế giới nhỏ của mình, nhìn người đi lại bên ngoài một cách rõ ràng mà không bị phát hiện.

Các bạn học trong lớp đã không còn cảm thấy hiếu kỳ với vết thương trên tay cô nữa, lúc đầu còn có người cố ý giật nhẹ khăn tam giác của cô, nhưng bây giờ các bạn học đã mất đi hứng thú với tay của cô, mà thay vào đó chính là bệnh của cô...

“Thời Ý Lương có thể là một đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ, cô bé có khuynh hướng tự kỷ nghiêm trọng.” Giáo viên phụ đạo đời sống đưa ra kết luận đối với sự trầm mặc cùng không cách nào chú tâm của cô bé.

Từ lúc đó tất cả bạn học liền bắt đầu có thêm một lý do để cười nhạo cô, thỉnh thoảng có một bạn nam đứng bên cạnh cô giả vờ bắt chước chứng bệnh, cười nhạo cô là một đứa trẻ kém trí, tư thế uốn éo khoa trương kia khiến cho mọi người cười ha ha, mà cô thì chỉ ngồi một chỗ, giữ dáng vẻ cứng nhắc và đờ đẫn trước sau như một.

Trong đội ngũ cùng tuyến đường về nhà, cô đi theo phía sau cách mọi người rất xa, anh trai ôn hòa từng quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, thế nhưng cô né tránh ánh mắt của anh ấy, cô không muốn anh ấy cho rằng mình thực sự mắc chứng bệnh như các bạn học nói, nhưng mà ánh mắt anh ấy lại nói lên đường như anh ấy cũng cảm thấy cô mắc chứng bệnh ấy.

Cô không biết phải giải thích thế nào mới tốt, cô thực sự không biết phải làm gì bây giờ.

Cúi đầu, cô ngay cả quyền lợi nhặt một hòn đá nhỏ bên chân lên cũng không có, các bạn học sẽ coi những thứ cô từng chạm qua như bị nhiễm vi khuẩn, kinh hãi nói những vật kia đã trở nên ô uế. . . cô chỉ có thể không động đây, không đụng chạm bất cứ cái gì, cô cái gì cũng không chạm, cái gì cũng không làm, có lẽ mọi người sẽ bớt đi vài lý do để trách tội cô.

Một quả bóng lăn qua bên chân cô, cô ngay cả liếc mắt nhìn quả bóng kia cũng không dám, nhắm mắt lại. Cô sợ cô chỉ cần nhìn thêm một cái, người khác sẽ lại chế giễu cô.

“Này!” Một giọng nam thô lỗ xuất hiện bên tai cô.

Ý Lương đành phải cúi thấp đầu, cô biết không thể nào có người muốn nói chuyện với mình, trong ngôi trường này cô giống như một con quái vật mà người người chỉ sợ tránh không kịp vậy.

“Này! Ăn mỳ nhỏ kia, tôi đang gọi cô đó.”

Giọng nói cách cô rất gần, Ý Lương hơi mở mắt ra, đầu của cô vẫn cúi thấp, chỉ thấy phía trên quả bóng lăn qua bên chân cô là đôi giày đá bóng rất bẩn, mà cái bóng của người con trai nói chuyện đang che kín người cô.

Ý Lương chỉ cảm thấy cô rất mệt mỏi. . . cô nhận ra người này là ai, Lạc Diễn Hàn như là có rất nhiều rất nhiều cái bóng kia, hắn lại muốn đến bắt nạt mình sao.

“Đừng bắt nạt tôi.” Cô phát ra giọng yếu ớt. “Xin anh, đừng bắt nạt tôi nữa.”

Cô ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, trực tiếp quay về phía sau, đi về phía đối diện. Cô hận ngôi trường này, cô hận tất cả mọi thứ ở đây. . . cô hận người này.

Là do Lạc Diễn Hàn làm hại, nếu như không phải hắn, cô còn có cơ hội đi cùng anh trai kia, mà hắn lại là em trai của anh ấy. . . Nếu không phải như thế, anh trai vẫn còn để ý đến cô, anh trai ấy bây giờ cũng chỉ nhìn cô, ngay cả nói cũng không nói chuyện với cô, đều do hắn làm hại. . . anh trai là người duy nhất để ý đến cô mà!

“Lạc Diễn Hàn, em đến đây nhanh lên, phải về nhà rồi.”

Giọng nói của anh trai vang lên ở đầu hàng, gọi Lạc Diễn Hàn, nhưng lại quên cô, anh ấy biết cô cũng về nhà cùng một hướng mà! Ý Lương cảm thấy mình bị tổn thương nghiêm trọng.

“Này! Thời Ý Lương, cô không về nhà à!” Lạc Diễn Hàn lại lên tiếng gọi cô.

Ý Lương như là động vật nhỏ bị kinh sợ, vừa nghe thấy hắn gọi tên mình, lập tức nắm chặt cặp sách chạy trốn.

Cô không bao giờ muốn nghe thấy giọng nói của người này nữa, không bao giờ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Chuyển ngữ: Violet

Biên tập: Thủy Nguyệt Vân

Khí trời lạnh buốt, thở ra một hơi thì trước mặt sẽ tản ra làn khói trắng.

Ở nhà mẹ Luru cùng ăn bát cháo chà bông, chỉ có vào dịp tết Ý Lương mới được ăn ngon như vậy, mẹ Luru còn tặng cô một bộ quần áo để đón năm mới, mặc dù trên bộ quần áo kia có dính một vết xi dầu bẩn, nhưng mà mặc vào lại rất ấm áp. Đây là bộ ấm áp nhất trong tất cả quần áo của cô! Tay nhỏ bé nhanh chóng cọ xát trên bộ quần áo như là làm vậy sẽ có thể tăng thêm một ít ấm áp.

“Mẹ con lại mấy ngày không về nhà rồi đúng không?” Mẹ Luru hỏi.

Ý Lương gật đầu, cô đã quen sống một mình rồi, mẹ Luru cũng ngủ trong một gian nhà nhỏ ở sau chợ, căn nhà xập xệ cũng giống như nhà cô chỉ dùng tấm ván gỗ tùy tiện dựng lên, bất quá nói như thế nào cũng khá hơn nhiều so với gian nhà cô và mẹ đang ở, chỉ ít gió sẽ không từ khe hở thổi vào trong nhà.

“Khi nào đói bụng thì nói với mẹ Luru.” Mẹ Luru sờ sờ đầu cô bé, hôm nay cô đã tháo tấm cổ định chỗ gãy xương trên tay Ý Lương ra. “Dù sao cũng còn nhỏ tuổi nên khả năng bình phục cũng nhanh hơn khá nhiều so với người lớn, nếu như sau này tay con có xảy ra vấn đề gì, sợ rằng lương tâm bác sĩ Lạc cũng bất an.”

Ý Lương đứng cho mẹ Luru kéo tay áo mình lên lần nữa, cô nhìn vào cánh tay nhỏ bé đã liền lại kia, cánh tay thiếu đi quần áo che đậy nên rất lạnh.

“Bác sĩ Lạc đối với đứa con này cũng là không có cách nào, nếu như Lạc Diễm Hàn cũng ưu tú như anh nó thì tốt rồi, dù sao xuất thân khác nhau, thì hai đứa bé cũng sẽ khác nhau.”

Thu tay về, Ý Lương kéo tay áo xuống che kín cánh tay đang rét run lại, cô chỉ nhớ rõ bác sĩ Lạc là ba của anh trai, cũng là ba của tên xấu xa Lạc Diễm Hàn kia.

Ngày đó khi cô tỉnh lại đã trong bệnh viện của bác sĩ Lạc, đó là bệnh viện duy nhất ở nơi này, mùi thuốc khử trùng gay mũi làm cho thần kinh cô căng thẳng, nhất là lúc phát hiện tay của mình không động đậy được càng khiến cô sợ hãi đến đỉnh điểm, bác sĩ Lạc dùng tấm ván gỗ cố định tay cô lại, hòa nhã nói với cô một số chuyện, nhưng mà cô vừa nghe thấy bác sĩ Lạc là ba của Lạc Diễm Hàn thì sợ đến mất hồn mất vía, nghẹn ngào khóc thút thít, cuối cùng chính mẹ Luru đã biết tin này chạy đến mang cô về nhà.

“Cũng may bác sĩ Lạc không thu nửa đồng tiền khám, bây giờ chữa khỏi là tốt rồi.” Mẹ Luru sờ sờ bím tóc của cô bé, cô vừa giúp Ý Lương tết lại. “Nếu như xảy ra điều gì bất trắc thì nguy rồi, sẽ rất đáng tiếc cho khuôn mặt tròn trĩnh xinh đẹp này.”

Bộ dạng cô bé trước mắt là xinh đẹp như thế, từ nhỏ đã có thể thấy được sau khi lớn lên ắt hẳn sẽ là một đại mỹ nhân, có một phần tư dòng máu lai nên ngũ quan của cô bé càng tinh xảo phi phàm, chỉ là đôi mắt to tròn kia luôn không sinh động linh hoạt như những đứa trẻ khác mà biểu cảm vô thần làm cho vẻ vui sướng của cô bé thiếu đi vài phần ngạc nhiên, và lại xuất thân của cô bé. . .

Ài! Nghĩ đến đây, mẹ Luru cũng chỉ có thể thở dài.

“Mẹ Luru phải đi làm rồi, con ngoan ngoãn ở nhà đợi nhé, chỗ này có hai cái bánh bích quy, con cầm lấy, khi nào đói bụng thì ăn một chút, chờ buổi tối mẹ Luru về sẽ mang cho con chút đồ ăn gì đó.”

“Cảm ơn.” Mẹ Luru là người duy nhất mà Ý Lương muốn mở miệng nói chuyện, thế nhưng cô bé nói như thế nào cũng chỉ có hai chữ.

Dáng vẻ sa sút tinh thần của cô bé thực sự làm cho người ta khó hiểu, lúc trước Ý Lương cũng không phải một đứa trẻ hay thù người ra như vậy, nhưng từ khi cô bé bị thương trở về sau, mỗi ngày đều như chim sợ cành cong, ngay cả nói cũng không nói lời nào.

Mẹ Luru đau lòng ôm cô bé một cái rồi nhìn cô mở cửa im lặng rời đi.

Phía ngoài gian nhà một bên là bãi đất hoang cỏ dại mọc thành bụi, một bên là bãi đất trống sau chợ, thông thường sẽ có vài chiếc xe tải chở đầy rau quả đậu ở đó, một số rau quả bỏ đi sẽ bị người ta sẽ vứt ngay tại đó, những người không có ý thức công cộng cũng sẽ đem rác vứt chồng chất lên, làm cho người ta luôn có thể ngửi thấy mùi hôi thối phảng phất từ bãi đất trống, ruồi nhặng thì bay khắp nơi, mấy ngôi nhà xây trái phép vì thế cũng thừa thối mọc lên trên bãi đất trống.

Mấy ngày nay khu chợ đóng cửa nghỉ mừng năm mới, trên bãi đất trống không còn những chiếc xe tải đậu lại để chuyển hàng nữa, mà đổi thành một đám trẻ con tới chỗ này đốt pháo.

Ý Lương đi ra khỏi nhà mẹ Luru, gian nhà nhỏ ở góc bên kia mới là nhà của cô, mắt thấy sẽ phải đi qua đám trẻ con đó mới quay về nhà mình được, bỗng một cái pháo uyên ương lại phóng thẳng về phía cô, Ý Lương nhìn thấy quả pháo kia chỉ cách mình hơn một bước liền bất động không nhúc nhích.

Một tiếng “Đoàng” nổ vang, mặc dù cô đã biết sẽ phát ra tiếng nổ to nhưng vẫn có hơi chấn động.

Bọn nhỏ thấy vậy bắt đầu cười ha ha. Cô giống như món đồ chơi của những người khác, hù dọa cô, mắng nhiếc cô, trêu chọc cô, đều được coi là hứng thú của những người khác.

“Mười tỷ lượng! Mười tỷ lượng!” Bọn trẻ hô biệt danh của cô.

“Nó không đáng như vậy! Mẹ tao nói nó không đáng một xu!”

Những lời nói đáng ghét giống hệt nhau lại nhét vào trong đầu cô. Ý Lương chỉ muốn mau mau về đến nhà mình, bước từng bước dài đi về hướng cửa nhà.

“Này!” Một giọng nam quen thuộc lại đang gọi cô.

Ý Lương biết người mở miệng chính là Lạc Diễm Hàn, cô không dám quay đầu lại, nhưng mà hần đã chạy đến trước mặt cô, chắn trước cửa nhà Ý Lương, làm cho cô không đi vào nhà được.

“Thôi Ý Lương, có đúng là cô sinh bệnh thật rồi không?” Giọng của cậu khàn khàn.

Trong trường học đều kể là cô ấy bị mắc chứng bệnh gọi là tự kỷ, không để ý cũng như không hề nói chuyện với người khác, hơn nữa tin này còn do chính giáo viên truyền ra, bọn học sinh đều nói đó là bệnh tâm thần. Thế nhưng cô ấy thoát nhìn thật sự đâu có giống! Không phải bệnh tâm thần sẽ đều là hết não loạn âm ỉ ư? Sao cô ấy lại im lặng như thế?

Lạc Diễm Hàn cúi đầu nhìn cô, như là muốn từ trên mặt cô nhìn ra chứng bệnh gì đó.

Cô bé trước mặt vẫn gầy nhỏ như vậy, có người giúp cô tết lại mái tóc thành hai bím tóc, buông xuống hai bên cằm cổ, khuôn mặt cô ấy bị gió đông lạnh thổi vào có chút ửng hồng, thoát nhìn hần phải rất đáng yêu mới đúng, nhưng mà biểu cảm của cô ấy đã phá hỏng khuôn mặt nhỏ nhắn lẽ ra phải làm cho người ta yêu mến này.

Ánh mắt cô ấy không biết đang nhìn nơi nào, vô thần rời rạc, thậm chí cậu đang đứng trước mặt nói chuyện với cô ấy mà cô ấy vẫn mang dáng điệu không có hồn như búp bê. Đúng!! Chính là như vậy, cô ấy trông như một con búp bê đồ chơi, chỉ khác trông mắt không chớp động, tóc không bị làm rối bời, cô ấy thoát nhìn giống như một con búp bê dơ bẩn không ai muốn, nhất là trên người cô ấy còn mặc bộ quần áo có dính một vết xi dầu bẩn, làm cho cô thoát nhìn như không ai cần.

“Tôi muốn vào nhà...” Ý Lương cúi đầu nói.

“Tôi đang hỏi cô đấy.” Rốt cuộc cô ấy có hiểu cậu đang nói gì không, hay là cô ấy thực sự biến thành ngu ngốc hoặc là bệnh tâm thần rồi, nên mới nghe không hiểu người khác nói gì?

“Tôi muốn vào nhà. . .” Cô lặp lại một lần nữa.

Lạc Diễm Hàn đứng chắn đường của cô, cô ngay cả vào nhà mình cũng không được, Ý Lương lùi người về phía sau, cô biết những đứa trẻ khác đang nhìn bọn họ, cô như là vĩnh viễn cũng không thể né tránh được ánh mắt của những người này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2.2

“Cậu làm gì vậy?!” Mẹ Lưu đang chuẩn bị đi làm, vừa ra khỏi cửa đã thấy Ý Lương bị người ta chắn trước cửa nhà, mang bộ dạng hoảng sợ thì vội vã đi tới, bắt Lạc Diễm Hàn tránh ra vài bước, che chở Ý Lương đi vào nhà xong, thấp giọng dặn, “phải khóa cửa kỹ biết không?”

Ý Lương gật đầu, đóng cửa lại.

Mẹ Lưu xoay người quay đầu quát mấy đứa trẻ trốn sau tấm ván gỗ ở mảnh đất trống bên kia: “Bọn trẻ kia mau về nhà nhanh đi, đừng ở đây nữa!”

Bọn trẻ liền nấp người phía sau tảng đá hoặc là sau tấm ván gỗ, ở đây là nơi rất tốt để bọn chúng đốt pháo, làm sao nghe cô nói hai câu liền về nhà được, mấy ngày nay bọn chúng đều đốt pháo ở đây, sau đó nếu như có người lớn ra ngăn cấm, thì bọn chúng lại nấp đi chờ người lớn bỏ đi hết rồi tất cả lại lao ra tiếp tục chơi đùa. Dịp lễ mừng năm mới người lớn ai cũng bận bịu, không ai quan tâm nhiều đến bọn chúng, hơn nữa theo tập tục là kiêng mắng chửi trẻ con, vì thế bọn chúng quả thực coi trời bằng vung.

“Lạc Diễm Hàn, nếu như cậu còn bắt nạt Ý Lương nữa, tôi sẽ nói cho ba cậu biết đấy.”

Mẹ Lưu nhận ra cậu bé trước mắt, tuy rằng đe dọa một đứa trẻ lớp sáu vóc dáng gầy như còn cao hơn mình không có chút tác dụng nào, thế nhưng cô vẫn phải nói một câu.

Quả nhiên Lạc Diễm Hàn căn bản ngay cả liếc cũng không liếc nhìn cô một cái, tuy rằng nó cũng là đứa con do vợ bé sinh ra, nhưng nó trời sinh đã có loại khí chất bức người, mặc dù vẫn là một đứa trẻ, vậy mà nhìn thế nào cũng đều không thấy giống một học sinh tiểu học, dù sao so sánh với anh trai cùng cha khác mẹ kia của nó, nhìn thế nào cũng thấy Lạc Chính Dương vẻ mặt ôn hòa được hơn. Còn Lạc Diễm Hàn này nhìn thế nào cũng đều không thấy giống một học sinh tiểu học, từ khuôn mặt trưởng thành sớm kia có thể nhìn ra được sau này lớn lên tuyệt đối là một người đàn ông phong lưu phóng khoáng, có điều ngoại hình cho dù có dễ nhìn nhưng phẩm chất xấu thì cũng vô dụng thôi!

Ài, tuy rằng nói như vậy, nhưng nếu như Ý Lương có thể có phần nửa hung hãn của Lạc Diễm Hàn thì tốt rồi, làm sao cô nhìn không ra Ý Lương như là một con thỏ trắng nhỏ vừa bị hoảng sợ chứ, đây đều là số mệnh cả! Nếu như ba Ý Lương có ở đây, có lẽ sẽ không thế này, hơn nữa mẹ Ý Lương căn bản không xem Ý Lương là gì cả, ngay cả con mình bị ức hiếp đến gãy tay cũng không thấy cô ta lo lắng chút nào.

Mẹ Lưu lắc đầu, thở dài, thấy đã sắp đến giờ làm việc, cô cũng phải đi làm thôi, chỉ cần Ý Lương ở yên trong nhà là tốt rồi.

Ý Lương trốn ở trong phòng, từ khe hở nhìn ra bên ngoài, mẹ Lưu vừa đi, bọn trẻ con lại bắt đầu đốt pháo tiếp, có đôi khi ném đến gian nhà, muốn hù dọa cô đang ngồi ở bên trong.

Mà Lạc Diễm Hàn đương nhiên cũng ở trong đó, nhưng điều khiến cô buồn nhất chính là cả Lạc Chính Dương cũng tới.

Lạc Chính Dương tụ vào một nhóm với những đứa trẻ đốt pháo khác, thỉnh thoảng cậu lại lên tiếng kêu những đứa trẻ ấy đừng ném pháo về phía nhà nhỏ đơn sơ.

Cậu nói: “Quá nguy hiểm, nhà sẽ bị cháy!”

Những đứa trẻ ấy thì phản bác rằng đó không phải nhà, chỉ là tấm ván gỗ ghép lại thôi, hiển nhiên sức ảnh hưởng của Lạc Chính Dương không bằng Lạc Diễm Hàn, căn bản không có mấy người sợ cậu, thường xuyên vẫn sẽ có dây pháo ném tới gian nhà, Ý Lương ngồi ở trong nhà, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng pháo nổ ngay bên ngoài cách một tấm ván gỗ.

Đó là tình hình mấy ngày nay, kỳ thực cô cũng đã quen, dùng một cái chăn cũ nát cuộn người mình lại thành một khối, dù có sợ hãi cũng vô dụng, trong phòng rất rất lạnh, lạnh đến nỗi cô chỉ muốn ngủ, trốn vào trong chăn rách, cô cứ thế ngủ thiếp đi trong tiếng pháo nổ từng trận.

“Thức dậy đi! Ý Lương!”

Thời Huệ Trân như một người đàn bà chanh chua, thô bạo lôi cô bé đang ngủ dậy, lật chăn nhỏ trên người cô bé lên, gió lạnh lập tức ập lên người cô bé, làm cô bé mơ màng tỉnh giấc.

Xuyên thấu qua cái bóng đèn nhỏ, Ý Lương nhận ra thân hình lác lư lão đạo kia là mẹ mình, đồng thời cũng ngửi thấy mùi rượu thoang thoang.

“Mẹ về rồi đây!” Thời Huệ Trân lớn tiếng tuyên bố.

Mẹ cô cũng không phải lần đầu tiên uống say về nhà, nhưng bộ dạng say khướt hiện tại này của mẹ làm cho Ý Lương có chút lo lắng, có đôi khi mẹ say sẽ vô duyên vô cớ đánh cô một trận, mà hôm nay thoát nhìn thì hẳn là mẹ cô lại vừa uống say, thời tiết lạnh như thế này mà mẹ lại mặc váy ngắn mê người, đôi bông tai màu hồng thật to lác lư chuyển động, cũng giống như thân thể của mẹ vậy, một chiếc giày cao gót rơi ra ở bên giường, một tay của mẹ chống vào bức tường vốn làm từ tấm ván gỗ bị vênh không kiên cố, một tay cõng chiếc giày cao gót còn lại ra vứt sang bên cạnh.

Nhìn cô bé dụi mắt ngồi dậy, miệng cô ta lại nở nụ cười mơ hồ.

“Hôm nay là lễ mừng năm mới nha! Mẹ muốn cùng con chúc mừng năm mới. . . Con xem, hôm nay chính là ngày đầu của năm mới, mẹ vội trở về cùng con này! Ha ha ha ha. . .” Thời Huệ Trân cầm chai rượu trên bàn lên, dốc một ngụm vào miệng, nhưng khi muốn đặt lại chai rượu lên bàn, thì mắt do quá say làm cô căn bản không thể tính cự ly chuẩn xác, chai rượu liền rơi thẳng xuống đất, cũng may mảnh vỡ không bị văng khắp nơi, mà Thời Huệ Trân nhìn thấy dáng vẻ sây tay của mình lại cười to. “Ha ha ha ha. . . Con xem, ngay cả cái chai mẹ cũng không cầm vững!”

Ý Lương chỉ ngồi ở bên giường, trong mắt lóe lên sự sợ hãi, không biết lát nữa mẹ còn làm ra những chuyện gì.

“Qua đây!” Thời Huệ Trân lôi kéo cô bé, cũng không cần biết cô bé đã đứng vững hay chưa đã trực tiếp kéo cô bé xuống giường, “Con xem, mẹ nhất định được rất nhiều pháo ở trước cửa này! Chúng ta cùng chơi có được hay không? Lễ mừng năm mới chính là phải đốt pháo! Con nhất định chưa chơi phải không! Mẹ rất lợi hại đấy. . . thế này. . . cứ như vậy. . .”

Thời Huệ Trân quay đầu lại cầm lấy túi xách của mình, tìm ra một gói thuốc lá, lại lấy ra một cái bật lửa.

“Con phải bịt tai lại, đừng sợ hãi. . . Mẹ sẽ bảo vệ con.” Thời Huệ Trân cầm lấy vài dây pháo không để ý gì mà châm. “Con đấy, cứ không chịu nói tiếng nào. . . Mọi người sẽ nói con là câm điếc. Nếu sợ hãi thì thét chói tai vài tiếng, chẳng sao cả, giờ đang là lễ mừng năm mới mà! Không ai đánh trẻ con đâu. . . Con xem! Con xem. . .”

Tay Thời Huệ Trân một lúc không ổn định, làm rơi vài dây pháo xuống dưới, nhưng mẹ cô không chú ý, còn cố tình cầm pháo đang đưa trước mặt Ý Lương.

“Đây là pháo! Vào lễ mừng năm mới trẻ con đều chơi cái này. . .”

Ý Lương liên tục lùi về phía sau, cô biết rõ những dây pháo này sẽ tạo ra cái âm thanh gì, và lại mẹ nói còn chưa xong thì dưới chân hai người đã đột nhiên dấy lên ánh lửa.

Rượu bên trong chai bị vỡ đã sớm chảy khắp sàn nhà, mà vừa nãy mấy dây pháo đã châm lửa lại rơi trên đó, lửa cứ vậy rất nhanh bùng cháy lên, nhưng Ý Lương chỉ là một đứa trẻ, cô bé căn bản không biết tình huống này phải làm cái gì bây giờ, còn Thôi Huệ Trân thì đã say khướt, cô ta còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Cháy rồi! Cháy rồi!”

Ý Lương mắt thấy lửa bốc cháy lên tấm ván gỗ bên cạnh, phát ra tiếng ‘lách tách’, tiếp theo lửa rất nhanh cháy lan rộng ra.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân “Ha ha ha ha. . . đốt pháo này!” Thôi Huệ Trân đã sớm say khướt đến ngã trái ngã phải, không hề phát hiện ra sự việc đã phát sinh nên cũng không lập tức tìm cách dập lửa.

Ngọn lửa cháy lan lên chiếc giường do mấy tấm ván gỗ đóng thành, nuốt lấy một góc chần cô bé vẫn thường đắp đi ngủ, rất nhanh cả chiếc chần đều bị lửa đốt cháy. . . Ý Lương đứng lặng người tại chỗ, bóng đèn nhỏ duy nhất trong phòng đã tắt, nhưng mà gian nhà lại dần dần sáng bùng lên, chung quanh đều là ánh lửa.

“Không cần phải sợ! Không cần lo lắng. . .” Miệng Thôi Huệ Trân còn la hét. “Con đi ra ngoài chờ mẹ trước, căn phòng cũ nát này cháy hết cũng chẳng sao, mẹ lấy vài thứ rồi đi ra ngoài ngay. . . con chờ mẹ một lát thôi.”

“Mẹ. . .”

Ý Lương nhìn thân thể mẹ ngồi xổm, lục lọi trong ngăn tủ nhỏ duy nhất của gian nhà, bốn phía lửa cháy bùng bùng đã làm cho gian nhà ấm áp hẳn lên, không còn lạnh lẽo giống như trước nữa.

“Nghe lời đi! Không phải mẹ đã bảo con phải nghe lời sao?” Thôi Huệ Trân quay lưng lại nhìn cô bé, rượu đã làm cho thân thể cô ta mất đi cảm giác, bao gồm cả ý thức và hành động. “Con đi ra ngoài chờ mẹ trước, mẹ tìm đồ vật, con đứng ở trong này, ầm ầm ỉ ỉ chết được! Mẹ sẽ không tìm được đồ vật, con ra ngoài trước đi!”

Ý Lương không thể làm gì khác đành sai chân, nhảy qua những đồ bị cháy, đi ra khỏi nhà, gió lạnh bỗng chốc ập đến toàn thân cô bé, đông lạnh đến nỗi làm cô bé muốn chạy lại vào trong, nhưng mà khi cô bé quay đầu lại thì lửa đã nuốt lấy gian nhà ván gỗ kia.

Khi cô bé vừa mới đi ra khỏi thì cánh cửa đã bị lửa cháy làm rơi xuống, tấm ván cửa đơn sơ vốn không đóng lại được cũng bị đốt cháy hoàn toàn, Ý Lương nhìn vào bên trong nhà lại càng là một biển lửa đang bùng cháy, ngay cả mẹ đang ở đâu cô bé cũng không nhìn thấy.

Một đám lửa lạ lẫm sưởi ấm cơ thể cô bé, nhưng cũng tiêu hủy nơi ấm áp duy nhất của cô, chân cô bé đứng ở trên đất lạnh lẽo, ngay cả đôi giày cũng không có, khí lạnh cứ như thế mà xuyên thấu qua tứ chi cô bé, lan tràn đến từng ngóc ngách trong cơ thể cô.

Lửa càng cháy càng ác liệt, một số người lao nhao từ trong nhà mình chạy ra, những người phụ nữ bắt đầu hét chói tai tìm nơi chạy trốn, những người đàn ông bắt đầu cứu hỏa, dùng thùng nước lớn hắt nước vào căn nhà để tránh lửa cháy lan ra nơi khác.

Người càng tụ càng nhiều, không lâu sau tiếng ô ô của xe cứu hỏa cũng chạy tới.

Tất cả xảy ra thậm chí chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã làm gian nhà gỗ nhỏ hóa thành tro tàn. . . Chỉ trong khoảng thời gian ngắn vậy thôi mà cái gì cũng không còn, tất cả đều cháy hết!

Những thứ vốn có trong nhà bây giờ đã không còn gì cả, bốn bức tường và một cái nóc nhà lợp qua loa, sau khi bị lửa thiêu hết thì bên trong không còn chừa lại thứ gì, chỉ còn lại một thân thể cháy đen.

Thôi Huệ Trân ngay cả kêu cũng chưa từng kêu lên, cứ như vậy chết cháy ở bên trong, khi đội viên phòng cháy chữa cháy khiêng cô ra, lúc tách mở tay cô thì tìm được một viên đá nhỏ trong bàn tay, trên đó viết ba chữ “Thu Ý Lương”. . .

Viên đá kia gần như không có chút xú giá trị nào, nhưng là kỷ vật duy nhất mà mẹ Ý Lương để lại cho cô.

Ký ức cuối cùng của Lạc Diễm Hàn về Thời Ý Lương là khi cậu đứng trên bãi đất trống đã cháy sạch chỉ còn một đồng tro tàn, hòa mình vào giữa đám người vây xem, nhìn một chiếc xe ô tô cũ nát dừng phía sau chợ bán thức ăn đặt song song với một đám xe vận chuyển rau quả, có vẻ hết sức buồn cười.

Ngồi ở trong xe là một nữ tu, còn có một bác lái xe, bọn họ vào gian nhà của mẹ Luru dẫn theo Thời Ý Lương đi ra, mẹ Luru ôm thân thể bé nhỏ của Thời Ý Lương hôn liên tục, nước mắt giàn giụa.

Những người trước kia hay chỉ chỉ trỏ trỏ hai mẹ con nhà họ Thời bọn họ cũng đã quên mất là mình đến chợ để mua thức ăn, tất cả mọi người tụ tập ở phía sau chợ chứng kiến cảnh người của cô nhi viện tới mang Thời Ý Lương đi.

“Phải ngoan, phải nghe lời, có biết không?”

Mẹ Luru thật muốn nhận nuôi Ý Lương, nhưng mà cô không có năng lực để chăm sóc tốt cho cô bé, chồng cô vừa nghiện rượu lại vừa cờ bạc, chỉ ứng phó với đòi hỏi của chồng thôi cô cũng không còn thời gian dành cho việc khác nữa rồi, đành phải trơ mắt nhìn người ta đến mang Ý Lương đi.

“Lúc nào rảnh mẹ Luru sẽ đi thăm con, con nhất định phải ngoan nha!”

Mẹ Luru nước mắt ròng ròng, giọng nói nghẹn ngào so với bất cứ bộ phim truyền hình nào cũng dữ dội hơn, thậm chí có mấy người phụ nữ vây xem cũng lau lau nước mắt.

Mà cô bé một câu cũng chưa nói chỉ nhìn mẹ Luru, trên mặt viết bị vứt bỏ. . .

“Thật đáng thương. . .” Trong đám người tràn ngập tiếng khê thảo luận.”Đứa bé kia nghe nói bị bệnh, là bị cảm điếc hay mắc chứng tự kỉ gì đó, không biết nói chuyện.”

“Chỉ xem, người phụ nữ kia khóc thành như vậy mà đứa bé kia một tiếng cũng không khóc, phải chăng việc mẹ nó đã chết nó cũng không biết? Ngay cả khóc cũng chưa từng khóc.”

Trước mặt mọi người mẹ Luru giúp cô bé chải lại mái tóc lần cuối cùng, vuốt khuôn mặt nhỏ của cô bé, vẻ mặt thật không đành.

“Cảm ơn.” Bỗng nhiên, Ý Lương đột ngột nói một tiếng cảm ơn.

Mẹ Luru nghe vậy càng khóc thê thảm, mãi đến khi chồng cô say khướt trở về, cắt đứt tình cảnh chia lìa bi thương này, người của cô nhi viện mới có thể mang Ý Lương đi.

Ý Lương ngồi ở trên xe, xe chậm rãi rời khỏi chợ bán thức ăn, cô nhìn cảnh vật vừa quen thuộc vừa xa lạ này, biết mình phải đi khỏi đây, trong lòng dâng lên một cảm giác không rõ, mà cô không cách nào giải thích được, nhưng cảm giác ấy lại có tồn tại.

Mọi người ven đường nhìn chiếc ô tô kia, trên mặt mỗi người đều thể hiện sự đồng tình cùng thương hại. . . ngoại trừ cậu.

Lạc Diễm Hàn đứng ở ven đường, nhìn Ý Lương trong xe, đây là lần đầu tiên sau khi cô bị thương đã nhìn thẳng khuôn mặt cậu, ánh mắt của cô không có bất cứ biến hóa gì, chỉ là lúc xe đi qua cậu, cô đã dừng tại mặt cậu, hai người cứ như vậy không nói gì mà nhìn chằm chằm lẫn nhau, mãi đến khi xe chạy càng lúc càng xa.

Sau đó lần lượt từ một số người trong khu dân cư biết được tin tức của Thời Ý Lương, biết được cô bị đưa vào cô nhi viện, chưa đến vài năm lại truyền ra tin cô nhi viện hình như lại chuyển cô sang một cô nhi viện khác. . . Dù sao cũng không còn ai biết được tin tức của cô, chỉ có mấy lần khi mọi người ở đây kể về chuyện người phụ nữ mang dòng máu lai kia cùng con gái của cô ta, thì sẽ đề cập vài câu về chuyện của Thời Ý Lương, nhưng càng lúc càng ít người biết đến, cô giống như là theo gian nhà và mẹ cô cùng nhau cháy thành tro tàn, gió thổi qua cũng liền bay không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Điều kỳ quái chính là bóng dáng của cô lại chiếm một vị trí nhỏ trong lòng Lạc Diễm Hàn, cậu luôn luôn mơ thấy một người giống như con búp bê bị mọi người vứt bỏ, không có chỗ dựa cứ như vậy dờ dằng đứng trước mặt cậu, làm cho cậu không biết nên vươn tay hay là xoay người rời khỏi, cậu luôn luôn cảm thấy mình và cô ấy giống nhau, chỉ đứng đó mở to mắt nhìn cô biến mất, cũng không thể nhúc nhích, cứ như vậy giằng co đến khi tỉnh lại.

Một điều kỳ lạ làm tất cả mọi người rớt cả mắt kính, rõ ràng là Lạc Chính Dương chăm chỉ học tập hơn, thế mà đứng đầu bảng trong các kỳ thi lại là Lạc Diễm Hàn, cao trung là như vậy, đại học cũng là như thế, cùng nhau lẫn lộn ba năm cao trung, vài lần Lạc Diễm Hàn bị vượt qua sát mép nhưng vẫn vào trường đại học tốt nhất, mà Lạc Chính Dương biểu hiện cũng không kém, nhưng nói như thế nào cũng không nổi trội làm người ta bất ngờ được như Lạc Diễm Hàn, chỉ có thể nói là theo con đường bình thường, học ở Học viện sư phạm, sau đó tham gia quân ngũ, xuất ngũ, trở về trường học gần nhà làm thầy giáo.

Còn Lạc Diễm Hàn thì một mạch học lên viện nghiên cứu.

Bác sĩ Lạc tuy rằng cảm thấy đau đầu không ngó đối với đứa con này, thế nhưng biểu hiện của đứa con này ở phương diện nào đó lại làm cho ông cảm thấy kinh ngạc vui mừng, chỉ có thể an ủi mình chỉ ít đứa con này không hư hỏng là tốt rồi, ở Đài Bắc mua cho anh một căn hộ nhỏ, bỏ mặc kẻ gây đau đầu này ở Đài Bắc tự sinh tự diệt.

Lý do lại dùng tới câu tự sinh tự diệt này là bởi vì năng lực kinh tế của Lạc Diễm Hàn so với tưởng tượng của ông thật sự là rất tốt, tuy rằng nhà là ông mua cho con mình, nhưng mà sở dĩ ông làm như vậy lại là vì Lạc Diễm Hàn không hề mở miệng xin tiền ông, sau khi lên đại học anh bắt đầu tay làm hàm

nhai, vợ của bác sĩ Lạc vốn đã không vừa lòng với Lạc Diễn Hàn, dù sao anh cũng là con riêng mà bác sĩ Lạc sinh với người phụ nữ khác ở bên ngoài, hơn nữa Lạc Diễn Hàn trong kỳ thi mấy lần đã dùng biểu hiện rất xuất sắc đánh bại con trai của bà, vậy nên càng làm cho bà cực kỳ tức giận.

Dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, muốn anh ở Đài Bắc đừng bao giờ trở về nữa!

Mà bác sĩ Lạc lên lút lấy danh nghĩa của Diễn Hàn mua căn hộ kia, coi như là có chút ít bày tỏ duy nhất của người làm cha đối với đứa con trai này, nếu vợ ông không thích Diễn Hàn, thì cứ như vậy đi! Ông cũng không dám trông cậy nhiều vào hai người này có thể chung sống hòa thuận với nhau, nếu như Diễn Hàn không trở về nhà, ông thân làm cha cũng không phản đối, chỉ cần trong nhà không có tranh cãi nữa là được.

Lạc Diễn Hàn cũng không quan tâm cái nhà kia có biến đổi gì, đối với cái nhà ấy anh cũng không có bao nhiêu bận tâm, bà Lạc không hề thích anh là sự thật, từ nhỏ anh đã cố hết sức làm mấy chuyện xấu, cho rằng có thể được thêm một ít quan tâm, nhưng mà kết quả ngoại trừ chịu đòn ra thì không còn gì khác.

Về phần Lạc Chính Dương kia thì vĩnh viễn tốt hơn anh, anh giống như một đứa con hư hỏng mãi mãi không có được tình thương của cha mẹ, rời khỏi cái nhà kia đi học với anh mà nói là chuyện vui sướng nhất, mà anh ngoại trừ việc thi vào trường tốt nhất ra, hình như cũng không còn cách nào khác, gần như không hề gặp phải cản trở nào, anh một mạch vượt qua từng cửa ải khó khăn, cứ như thế mà rời khỏi cái trấn nhỏ kia, nhanh chóng rời xa tất cả.

Nhưng có thể nào anh cũng không ngờ tới đời người sẽ có những cuộc gặp gỡ kỳ diệu như vậy, khi anh tốt nghiệp viện nghiên cứu trong thời gian chờ tham gia quân ngũ, búp bê trong mộng của anh lại lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 3.1

Chuyên ngữ : Violet

Biên tập : Thủy Nguyệt Vân

Tài chính trong viện eo hẹp, mọi người đều không đủ ăn.

Mình biết là mình phải rời khỏi đây, nhưng mình còn có thể đi đâu chứ?

Không có tiền, không có chỗ ở, nhưng mình cũng không thể tiếp tục ở lại trong viện, không bao lâu nữa sẽ khai giảng, mình có nên tạm nghỉ học không đây?

Không, mình không muốn. Khi còn bé bởi vì mẹ mất mà đã phải nghỉ học một năm, mình không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, tốt nghiệp sớm ngày nào là có thể nhanh chóng kiếm được tiền ngày ấy.

Mấy ngày trước chú Chu nói với mình rằng sau khi mình đến Đài Bắc có thể ở tại nhà của chú, chú ấy là người tốt, nhưng mà mình biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy, e rằng mình cần phải tạm nghỉ học một thời gian... Ai, trước tiên phải tìm một chỗ ở đã, rồi tính xem thời gian tới nên làm gì.

Uống rượu suốt đêm, Lạc Diễn Hàn cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra.

Gần tốt nghiệp, bạn bè tụ tập ăn chơi rượu chè là luôn không tránh được, thân là sinh viên ưu tú của viện nghiên cứu anh đương nhiên không cần phiền não về đầu ra trong tương lai, rất nhiều công ty muốn anh đến làm việc, chỉ còn kẹt ở giữa là vấn đề nghĩa vụ quân sự của anh. Đi tới phòng bếp mở tủ lạnh, bên trong trống không.

Lạc Diễn Hàn lăm bầm một câu rồi đi vào phòng tắm mở vòi nước hắt nước lên mặt, cố làm cho mình tỉnh táo một chút, trong gương phản chiếu cảm anh với một đám râu ria mới mọc, cả người trông lồi thối như kẻ lang thang lưu lạc đầu đường vậy, tiện tay cầm lấy dao cạo râu chỉnh sửa lại khuôn mặt, ai ngờ do đầu óc anh vẫn chưa tỉnh táo hẳn nên đã không cẩn thận làm xước một đường vết thương nhỏ.

Cầm khăn mặt lau lau khuôn mặt, lau đi vết máu thấm ra từ vết xước, mặc quần jeans và áo thun, cầm chìa khóa và bỏ bóp da vào túi quần, anh quyết định ra ngoài mua vài thứ bổ sung đầy đủ lạnh.

Chiếc xe máy Harley khí thế này là anh dựa vào đầu tư vài năm nay mà mua được, ngay cả bạn học khóa trên cũng cảm thấy hứng thú với khả năng kiếm tiền thiên phú của anh, quả thật đã xem anh là tam thái tử mà thỉnh thoảng cầm sách bút tới học hỏi kinh nghiệm, nhưng cái Lạc Diễn Hàn có chỉ là khái niệm quản lý tài sản, tuy nhiên tuổi còn trẻ mà, tiền bỏ vào túi chính là để dùng, anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là khiến cuộc sống của mình không có khó khăn gì, những cái khác... anh không để ý.

Nhưng mà gần đây anh bỗng nảy ra ý muốn mua xe hơi, dù sao dưới cái nóng lên đến ba mươi lăm độ c chết người thì người tuần tú lái xe máy này vẫn

sẽ chảy mồ hôi như tắm, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh như bay làm cho gió mạnh thổi mát cơ thể, để xem có thể tiêu tan chút khí nóng hay không.

Tránh vào trong siêu thị có máy điều hoà chọn những vật dụng hằng ngày để vào xe đẩy. Dù sao thời gian tới này anh chỉ muốn ở trong nhà hưởng thụ điều hòa thoải mái suốt ngày, chờ đến khi tham gia quần ngũ là được.

Thế nhưng tất cả suy nghĩ của anh đột nhiên bị gián đoạn.

Trong lúc đang đợi tính tiền thì bên cạnh xuất hiện bóng dáng một cô gái...

Lạc Diễm Hàn chưa từng có thói quen tùy tiện nhìn chằm chằm con gái như vậy, với bề ngoài của anh thì bình thường không cần anh làm gì tự nhiên cũng sẽ có các cô gái ái mộ chủ động tiếp cận, anh vốn đã quen được phái nữ theo đuổi, mà anh càng hiểu rõ thái độ thờ ơ của mình chính là nguyên nhân làm mê muội phái nữ.

Thế nhưng người con gái kia, từ khi anh vừa nhìn đến khuôn mặt của cô thì không có cách nào rời mắt được nữa.

“Anh ơi, anh ơi. . .” Nhân viên thu ngân gọi anh vài tiếng, người đàn ông đẹp trai như vậy thật sự là hiếm thấy! Ngay cả cô thu ngân chỉ nhìn anh thôi cũng đã đỏ mặt.

Lạc Diễm Hàn phục hồi tinh thần lại, nhìn nhân viên thu ngân trước mặt. “Cái gì?”

“Tổng cộng là. . .” Nhân viên thu ngân báo một con số.

Rút từ bóp da vài tờ tiền mặt đưa cho thu ngân, xách tất cả những túi hàng đã mua đi, Lạc Diễm Hàn khẳng định mình không hề nhìn lầm người, khuôn mặt kia mười mấy năm nay luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh. . . anh làm sao có thể nhận lầm người được!

Đi ra khỏi siêu thị, Lạc Diễm Hàn móc từ trong túi hàng vừa mua ra một gói thuốc lá, lấy một điếu chậm rãi châm thuốc.

Thời tiết nóng bức làm cho mọi vật trước mặt như là đang chuyển động trong không khí, Lạc Diễm Hàn đột nhiên cảm thấy buồn cười đối với hành động của mình, anh căn bản không cần chờ ở chỗ này để gặp mặt cô! Dùng nó làm căn cứ đảm bảo mình không nhận lầm, anh căn bản đã khẳng định người con gái kia nhất định là Thời Ý Lương, một khi anh đã khẳng định chuyện gì thì không bao giờ có sai lầm, anh vốn không cần phải đứng ở chỗ này đợi xác nhận.

Hơn nữa cho dù là... vậy thì thế nào?

Trải qua mười mấy năm, bọn họ đều đã trưởng thành, Thời Ý Lương có thể còn nhớ anh sao? Lúc đó cô chỉ là một học sinh năm nhất tiểu học thôi!

Cho dù còn nhớ thì thế nào, bọn họ cũng không thân thiết gì, sau khi nhận ra nhau, chẳng lẽ lại tiếp tục cảnh trong mơ ở ngoài đời thật, tiếp tục mặt đối mặt đứng nhìn nhau chăm chú sao?

Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng chân Lạc Diễm Hàn lại không hề cử động, anh quyết định dùng thời gian một điếu thuốc chờ đợi để trải nghiệm cảm giác chân thực của mặt đối mặt nhìn nhau, nếu như anh hút hết điếu thuốc này mà cô vẫn không đi ra, coi như mọi việc chưa từng xảy ra, cô vẫn là cô gái ở trong mộng của anh.

Một điếu thuốc đã hút hết. Cô quả nhiên vẫn không đi ra, tại siêu thị này có rất nhiều cửa ra vào, có khi chưa chắc cô đã đi ra từ cửa này, coi như là an bài của ông trời đi, có lẽ đã định trước đời này bọn họ sẽ không chạm mặt nhau nữa, Lạc Diễm Hàn tắt điếu thuốc, nhấc túi đồ vừa mua ở bên chân lên chuẩn bị rời đi.

Ở bãi đỗ xe đột nhiên nổi lên một trận gió to, vài mẩu giấy từ gần đó thổi đến, bay qua trước mắt anh.

Không biết vì sao, gần như là vô thức, anh đã đưa tay bắt được một tờ trong số đó.

Một mặt này là trắng, anh lật sang mặt còn lại, là một bản lý lịch.

Ba chữ “Thời Ý Lương” xuất hiện tại phần họ tên.

“Xin lỗi. . .” Âm thanh yếu ớt của một cô gái xuất hiện ở phía sau anh. “Cái đây là của tôi.”

Sau này thật sự thi lên đại học rồi thì cô phải tự nuôi sống được bản thân mình, mặc dù cách thời gian khai giảng còn xa, nhưng cô cũng đã bắt đầu tìm việc làm, nếu như không lo liệu tiền học phí trước, đến lúc khai giảng cô làm sao đi học được?

Chủ quản trong siêu thị nói với cô bọn họ không nhận nhân viên thời vụ, chỉ nhận những người có thể làm việc lâu dài, cô thì không lâu nữa sẽ khai giảng, ắt sẽ phải thôi việc ở bên này, vì vậy không thể nhận cô vào làm.

Ý Lương cảm thấy rất thất vọng, mang theo tất cả hành lý, cô cảm thấy hình như mình đã bị mắc kẹt trong thành phố này, chỗ nào cũng không thể đi, trên người cô lại không có nhiều tiền mặt, mà cô còn phải đóng học phí, cô đã tốt nghiệp cao trung, không thể cứ tiếp tục ở trong cô nhi viện không đi, nhưng mà thực sự đi khỏi cô nhi viện cô lại không có khả năng sinh tồn, thậm chí ngay cả học phí cũng không góp đủ. . .

Đó đều là những việc nhỏ, nhưng cô ngay cả nơi dừng chân đêm nay cũng không có, nếu như muốn thuê một phòng trọ nhỏ thì cô cũng phải có đủ tiền mặt làm tiền cọc mới được, nếu như không tìm được một công việc mà dùng số tiền hiện giờ của cô trả tiền cọc thì cô sẽ có khả năng không còn tiền để đóng học phí.

Cô nên làm sao bây giờ? Cô nhớ tới những lời trước đó chú Chu từng nói với cô, trong ba lô có số điện thoại và địa chỉ của chú Chu, lẽ nào cô thật sự phải đi tìm chú sao?

Cô thật sự không muốn! Chú Chu là người tốt, thế nhưng cô biết nếu như mình đến thật, rất có khả năng phải chịu một ít áp lực, mà có lẽ cô vì áp lực kia sẽ phải trả giá rất đắt, trên thế giới này một người con gái không có chỗ dựa rất có thể sẽ đem thân thể mình đi trao đổi, lẽ nào cô thật sự phải làm như vậy sao?

Đi ra khỏi siêu thị có điều hòa mát lạnh, một trận gió oi bức thổi ập đến, Ý Lương hơi chút thất thần liền làm cho những giấy tờ trên tay bị gió thổi bay đi, mà trong đó có một tờ đang nằm trong tay người con trai trước mặt.

Tất cả mọi hành động đều như đoạn phim quay chậm, khi người con trai kia xoay người đối mặt với cô thì cả người Ý Lương bỗng bất động tại chỗ... là anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Chuyển ngữ: Violet

Biên tập: Thủy Nguyệt Vân

Cặp mắt kia dù thế nào cô cũng không quên được, là của người con trai đáng ghét luôn luôn trêu chọc cô trong những giấc mơ, người ấy lại đang đứng sờ sờ trước mặt cô!

Đời này cô chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại Lạc Diễn Hàn, đứng ở trước mặt cô bây giờ không còn là đứa trẻ năm xưa nữa mà đã là một người đàn ông, tuy rằng cô đã cao lớn hơn, nhưng thân hình cao lớn mạnh mẽ của Lạc Diễn Hàn dường như vẫn cao hơn cô một khoảng giống ngày ấy.

Đứng dưới ánh mặt trời, cái bóng của anh ta tựa như có thể che lấp cả người cô, áo T shirt hàng hiệu bó sát người càng làm tôn lên cơ thể khỏe mạnh rắn chắc của anh ta, còn có quần jean vừa người kia, tất cả mọi thứ đều chân thực nói với cô, cậu bé của ngày xưa nay đã là một người đàn ông càng có sức uy hiếp hơn.

Cô nên lập tức bỏ đi, nhưng mà chân của Ý Lương giống như đã mọc rễ mà dính chặt tại chỗ, cơ thể cô như bị cố định lại rồi, làm sao cũng không cử động được, chỉ có thể thăm cầu mong trong lòng Lạc Diễn Hàn tốt nhất đừng nhận ra cô.

Mà tất cả những việc này tựa như trong mộng của Lạc Diễn Hàn vậy, cậu bé cùng cô bé năm xưa đều đã trưởng thành, thế nhưng cảnh trong mơ giống như đang diễn ra ở hiện thực, cứ mãi chăm chú nhìn nhau.

Thời Ý Lương không còn là cô bé cột hai bím tóc nữa, kiểu tóc xoắn sinh viên trẻ trung, phối với bộ quần áo trông có vẻ hơi cũ, ngũ quan mang dòng máu lai của cô so với khi còn bé lại càng hấp dẫn người khác hơn, mà dáng vẻ cô giống như một thiếu nữ xinh đẹp đang tuổi dậy thì, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời có vẻ tỏa sáng lung linh không gì sánh được, duy nhất chỉ thiếu một phần sức sống.

Cô vẫn giữ nguyên cách thức tồn tại trầm lặng của mình như trước, ngay cả trưởng thành rồi cũng vẫn như vậy... Thời Ý Lương toàn thân trên dưới không có chút ít khí chất hoạt bát riêng biệt của thiếu nữ, còn cặp mắt của cô... và trong mộng giống nhau như đúc, con búp bê bị vứt bỏ kia, hình như vẫn không thay đổi.

“Hi!” Lạc Diễn Hàn thoải mái tự nhiên chào hỏi cô, đồng thời đi về phía cô.

Dường như anh ta đã nhận ra cô... Ý Lương phát hiện tay mình đang run rẩy, hơn nữa vào khoảnh khắc chân cô có thể hoạt động trở lại lập tức không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

Lạc Diễn Hàn phát hiện động tác của cô, trên mặt xuất hiện một tia do dự, bất quá do dự kia chỉ duy trì trong một giây, sau đó anh liền sai hai bước ép đến trước mặt cô.

Tờ lý lịch bị đưa tới trước mặt cô, cô thậm chí không dám đưa tay ra nhận, Lạc Diễn Hàn nhìn dáng vẻ im như thóc kia, không khó đoán ra ý nghĩ của cô, cô vẫn giống như năm ấy, vừa thấy anh đã sợ đến mặt trắng bệch.

“Em nhận ra tôi.” Anh kéo tay trái của cô, đặt tờ lý lịch vào tay cô, nhưng cũng không lập tức buông ra mà nhìn một lúc vào cánh tay của cô, như là

muốn nhìn ra dấu vết bị thương năm ấy.”...May là không nhìn ra đã từng bị gãy xương.”

Giống như là nhắc nhở hai người, chuyện năm đó cô bị gãy tay trong lòng cầu, Ý Lương nghe vậy lập tức rút tay về, hoảng sợ nhìn anh.

Ánh mắt của cô thực sự làm cho người ta không được dễ chịu lắm, đặc biệt là Lạc Diễn Hàn chưa bao giờ cho rằng vẻ ngoài của mình dọa đến người khác như vậy, thế nhưng vào những lúc cô nhìn anh thì anh luôn bất giác hoài nghi mình có phải là một quái vật hay không.

“Mấy năm nay em sống có tốt không?”

Anh cũng không phải một người sẽ ân cần hỏi thăm người khác như vậy, ngay cả bạn thân của mình anh cũng sẽ không hỏi sống có tốt hay không, thế mà anh lại không nhịn được hỏi Ý Lương như vậy, cô sống có tốt hay không chính là chuyện anh muốn biết nhất.

Chỉ thấy cô không biết nên lắc đầu hay gật đầu, lắc gật lung tung một hồi rồi cúi đầu muốn đi.

“Này! Tôi còn chưa nói xong!” Lạc Diễn Hàn vừa mới nói chuyện, cô đã lập tức rút lui bỏ chạy.

Việc này thực sự làm cho anh không dễ tiếp nhận cho lắm, cô khi còn bé sợ anh là sự thật, thế nhưng bây giờ cô cũng đã trưởng thành, mà anh cũng vậy... Ngoại hình của anh không có quá đáng sợ đâu chứ? Theo anh biết thì anh vẫn luôn là người tình trong mộng của rất nhiều nữ sinh mà, vì sao cô có thể sợ anh đến muốn chạy trốn chết thế chứ?

Không chút nghĩ ngợi, Lạc Diễn Hàn liền đuổi theo cô, kéo cô về phía sau, mà cô dĩ nhiên chân đã mềm nhũn liền vấp ngã, ngã ngổ dưới đất.

“Em có sao không?” Lạc Diễn Hàn buông những thứ trên tay, ngồi xổm người xuống nhìn cô, những nơi anh chạm tới trên người cô đều là xương, cô rất gầy...cho dù đã trưởng thành, nhưng hình như cô chỉ có tăng chiều cao còn cân nặng vẫn không hề tăng.

Cô cúi đầu, tóc che đi biểu cảm trên khuôn mặt cô, giọng nói run run nhẹ nhàng bật ra.

“Anh...đừng bắt nạt tôi...”

Chiếc xe máy Harley phóng như bay trên đường phố, chiếc mũ bảo hiểm duy nhất đang đội trên đầu cô, tóc Lạc Diễn Hàn theo gió phất lên hai má cô, mùi hương của anh cũng theo gió thổi vào khoang mũi cô, nhắc nhở cô sự tồn tại của anh.

Ý Lương cố ý muốn giữ một khoảng cách với anh, nhưng khi cô vừa ngồi lên xe máy của anh, vào giây trước khi xe tiến về phía trước, khoảng cách của hai người trong nháy mắt đã biến mất, xe đi với tốc độ cao làm cho cô không kịp kim được mà đưa tay ôm chặt thắt lưng Lạc Diễn Hàn, mọi vật hai bên vụt qua rất nhanh về phía sau, cô ngay cả mắt cũng không mở ra được, cũng không kịp thấy rõ anh đã đưa mình đi đâu, rất nhanh xe đi vào một tầng hầm của một tòa nhà cao tầng.

Hai chân cô tê dại bước xuống xe, nhìn anh thoải mái cầm túi hàng nặng mua ở siêu thị, dẫn cô vào thang máy, đi tới tầng bảy, rẽ qua một khúc quanh mở một cánh cửa trong đó ra.

“Vào đi!” Anh đứng ở trong phòng, chờ Ý Lương vào rồi đóng cửa lại.

Trong phòng cũng không lớn, hơn nữa chỉ có thể dùng một chữ ‘loạn’ để hình dung, cũng giống như chủ nhân, loạn rất có cá tính, tuy nhiên loạn rất không có chừng mực... Mà nơi này là nhà của anh.

Trước ghế sofa đôi là bàn trà bên trên có bốn bát mỹ tửu trống không, bên trong phòng bếp tại bồn rửa bát chất đầy những vật linh tinh nhỏ nhỏ kỳ quái như báo chí, đèn pin, đồng hồ báo thức... Thậm chí ngay cả điều khiển từ xa cũng nằm trong đó, cả một căn phòng có thể thấy là phòng ở của con trai, chỉ có phòng tắm là tạm xem như sạch sẽ, chỉ ít bên trong đó không chất vật gì cả, chỉ có một vài đồ dùng vệ sinh, trên bàn học có một đồng sách vở, bị bao phủ ở giữa sách vở là một cái máy tính, trên tất cả những cái ghế dường như đều vứt đầy quần áo không phân biệt được là sạch hay không.

Mở máy điều hoà, không khí mát mẻ phả lên người, oi bức cũng được quét sạch.

“Em trước hết giúp tôi để những đồ này vào tủ lạnh đi.” Lạc Diễn Hàn một đường thu dọn đồ vật vứt bừa bãi, nhưng mà tất cả hành động của anh đều chỉ là đem bên này ném sang bên kia, cũng không khiến căn phòng ngăn nắp gọn gàng hơn được bao nhiêu.

Ý Lương nhìn bóng lưng bận rộn của anh cũng chỉ có thể làm theo lời anh trước tiên đem tất cả đồ trong túi cho vào trong tủ lạnh, mở tủ lạnh mới phát hiện bên trong trống không, cái gì cũng không có!

Bất quá anh mua đồ ăn cũng nhiều lắm, tủ lạnh nhỏ thoảng cái đã chật ních đồ ăn, còn vài chai thức uống cũng không thể để vào nữa.

“Thức uống thì cứ để tạm đâu đó đi, khi nào có chỗ trống lại cho vào tủ lạnh.” Anh ngay cả đầu cũng không cần quay lại vẫn đại khái đoán được tình huống cô sẽ gặp phải, giọng nói từ phòng khách truyền đến.”Tôi dọn dẹp lại phòng khách một chút, sau này em cứ ở lại đây, sắp tới tôi sẽ đi nghĩa vụ, nhà này liền để em trông nom.”

Mở đồ ăn đã mua trên đường ra, nói thật Lạc Diễn Hàn đã rất đói bụng, đi từ sáng đến trưa cũng nên lấp đầy cái bụng rồi.

“Đại khái sẽ đi trong đợt này, dù sao thông báo nhập ngũ sẽ gửi tới bất cứ lúc nào...” Thấy cô đã cất xong đồ đi tới, anh còn nói thêm: “Qua đây ngồi ăn.”

Trên chiếc sofa đôi duy nhất chất đầy quần áo của anh, anh gạt một tay dọn hết đồng quần áo ra chỗ khác.

“Em đặt đồ của mình xuống đi, để đâu cũng được, em thích nước đu đủ hay khoai môn?”

Ý Lương chỉ lắc đầu, không biết mình nên trả lời làm sao.

“Em thực sự rất ít nói...” Anh như là sớm biết cô sẽ như vậy, đem ống hút cắm vào một ly thức uống trong đó, đưa tới tay cô. “Không thay đổi một chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 3.3

Chuyển ngữ : VioletBiên tập : Thủy Nguyệt VânÝ Lương ngồi bên cạnh anh, nhưng lại cố hết sức rụt người lại, cô quả thật hy vọng mình có thể thu nhỏ lại đến mức không ai nhìn thấy, nhỏ đến mức làm cho Lạc Diễm Hàn không cảm giác được mình đang tồn tại.

Cô cũng không muốn làm phiền anh ta, nhưng mà Ý Lương lại không biết mình nên mở miệng cự tuyệt như thế nào, cách nói của Lạc Diễm Hàn khiến cô không thể nào cự tuyệt được, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã vội vàng vàng đuổi kịp bước chân anh ta rồi.

Lạc Diễm Hàn nói cô không thay đổi, còn anh ta thì chẳng như vậy, anh ta cũng vẫn y như khi còn bé chỉ cần anh ta đã nói, đoán chắc không ai có dũng khí phản bác, Ý Lương không khỏi lo lắng không biết anh ta là tốt thật hay còn có ý đồ khác, nhưng mà... cô cũng không biết vì sao, rõ ràng là muốn chạy trốn, thế nhưng khi đối diện với ánh mắt anh ta, cô vẫn giống như khi còn bé tràn ngập sợ hãi, thậm chí ngay cả phản đối cũng không dám nói lớn tiếng.

Máy điều hoà ngăn cách căn phòng với khí nóng bên ngoài, nhưng bầu không khí trong phòng lại theo trận bóng đá World Cup đang chiếu trên truyền hình mà nóng hơn, cô ngồi bên cạnh anh xem đèn rất nhập tâm, gần như hoàn toàn quên mất rằng mình đang ngồi bên cạnh anh, chỉ thấy Lạc Diễm Hàn ăn sạch đồ ăn không biết nên gọi là bữa trưa hay bữa chiều, uống một ngụm lớn hết ly thức uống, kết thúc trận đấu anh ta tuyên bố muốn đi tắm, tiếp đó trong phòng khách chỉ còn lại một mình cô.

Ý Lương cảm thấy mình như bị ném vào trong một bãi rác, thế nhưng nơi trông như bãi rác này tương lai có thể là nhà của cô, có điều so sánh thế nào cũng tốt hơn căn phòng được ghép bằng mấy tấm ván gỗ cô đã sống khi còn bé nhiều.

Nhìn quanh toàn bộ căn nhà ‘chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ này, ngoại trừ bữa bọn ra, hẳn là vẫn đủ cho cô ở ?

Lạc Diễm Hàn nói nhà này là của anh ta, cho nên cô không cần trả tiền thuê phòng, như vậy có thể tiết kiệm cho cô không ít tiền, hơn nữa ở đây cách trường học của cô khá gần, xem ra có vẻ rất hoàn mỹ, nhưng mà... .

Người con trai trong phòng tắm nước chảy ào ào kia, có lẽ chính là khuyết điểm không hoàn mỹ duy nhất.

11h 50', Ý Lương đặt chiếc đồng hồ báo thức ở bên cạnh người, lấy quyển sổ nhỏ ra viết.

Thỉnh thoảng anh ta hay ra ngoài, có rất nhiều bạn... là nữ.

Bởi vì mình tìm được một chiếc khuyên tai bị rơi, còn có một sợi tóc dài.

Lúc nhìn Lạc, mình thế mà lại không nhớ ra khuôn mặt của anh Lạc, mình tưởng rằng mình sẽ vẫn nhớ kỹ anh ấy, dù sao anh ấy mới là người hồi nhỏ rất tốt với mình, mà Lạc... thực sự có chút làm mình mơ hồ.

Trước đây anh ta không phải là người như thế này! Nhưng mà hiện giờ anh ta lại giúp đỡ mình rất nhiều, mình không dám suy đoán anh ta đối tốt với mình như vậy là có nguyên nhân gì, nhưng từ trên người anh ta lại tìm được một sự an tâm khó hiểu, người như anh ta căn bản phải là một phần tử nguy hiểm, thế mà mình lại cảm thấy “an tâm”... .

Chuông báo mười hai giờ đứng vang lên, Ý Lương dừng bút, cô chỉ có thể cho mình thời gian mười phút để bộc lộ tâm tình, hơn nữa chỉ vào mười phút trước nửa đêm, bởi vì qua mười hai giờ sẽ bước sang một ngày hoàn toàn mới, điều này làm cho cô có cảm giác sống lại.

Ấn tắt chuông báo, đem quyển sổ cất vào trong túi xách, cô xoay người nằm xuống cái ban đầu vốn là sofa, giờ đã biến thành một chiếc giường nằm nhỏ.

Hai người bọn họ hợp sức thu dọn một đồng quần áo bẩn chất chồng như một ngọn núi nhỏ, để tất cả ở cửa thông từ phòng bếp ra ban công, cứ cách một lúc lại lấy quần áo từ máy giặt ra phơi, tiếp đó lại cho đợt quần áo khác vào giặt, phòng khách bớt đi quần áo bẩn bị vương vãi ở khắp nơi, trong

không khí cũng bớt đi mùi mồ hôi khó chịu.

Ý Lương quỳ trên mặt đất đem tất cả những quyển sách dày cộm xếp lên cái vốn là giá sách nhưng bị biến thành nơi để tạm của những đồ vật khác, lại cầm lấy khăn mặt anh ta không dùng nữa đi lau sàn nhà, còn Lạc Diễn Hàn thì nhanh nhẹn thu dọn ra sáu túi đồ lớn bỏ đi.

Tiếp đó anh dẫn Ý Lương đến cửa hàng gần nhà mua mấy bộ ga giường hoàn toàn mới, trong phòng khách dịch chuyển ra một vị trí, đặt chiếc sofa giường gấp vào. . . Ý Lương cứ như vậy ở lại nhà anh.

Bình thường chỉ có một mình Lạc Diễn Hàn nói chuyện, còn cô chỉ thỉnh thoảng gật đầu, Lạc Diễn Hàn lớn hơn Ý Lương năm tuổi, nhưng mà xem ra anh ta có rất nhiều mối quan hệ, ngay cả công việc làm thêm của cô trước khi khai giảng cũng là nhờ anh ta gọi điện giúp cô an bài chu đáo.

“Em muốn dùng máy vì tính lúc nào cũng có thể dùng, những quyển sách anh để ở đây em hẳn cũng dùng được. . .”

Ý Lương đi theo bên cạnh anh ta, nghe tất cả những việc anh ta an bài, phát hiện anh ta dường như cũng không giống như vẻ ngoài xốc nổi của mình, rất nhiều chuyện anh ta đều ghi nhớ trong đầu, mà tựa như lời anh ta nói, ở lại chỗ này hình như thực sự cái gì cũng không cần lo lắng, Lạc Diễn Hàn thậm chí một mình ôm hết mọi việc ăn mặc ngủ nghỉ của cô, mà thu nhập của anh ta hình như cũng không ít, đặc biệt là qua mấy ngày sau lúc anh ta lái một chiếc xe hơi mới tinh trở về, Ý Lương càng giật mình hơn nữa là vì anh ta còn giúp cô báo danh đi học lái xe.

“Dù sao em vẫn phải biết lái xe không thì làm sao có thể đến doanh trại đưa đón anh được.” Cho nên anh ta làm như vậy đều để tiện cho việc nghỉ phép của anh ta sau này.

Sau khi hết giờ làm thêm trở về căn nhà nhỏ này, Lạc Diễn Hàn luôn ngồi ở máy vi tính gỗ bàn phím, mà giường của cô ngay bên cạnh bàn máy tính, gian phòng này cũng chỉ nhỏ đủ cho một người, chỉ có phòng Lạc Diễn Hàn mới là không gian riêng của anh, không bật TV, cô luôn lẳng lặng ngồi ở một bên, nghe âm thanh gõ bàn phím của anh, chờ anh thỉnh thoảng quay đầu lại hỏi cô về tình hình công việc hôm nay ở chỗ làm, hoặc là hỏi cô muốn ăn những gì.

Cuộc sống dường như đã hình thành một loại thái độ bình thường, sự xa lạ ngại ngùng giữa hai người lúc ban đầu sau một thời gian đã dần mất đi, tuy hai người không có bất kỳ sự tiếp xúc thân thể nào, nhưng đôi vợ chồng già ở bên cạnh lại không cho rằng quá đơn thuần như vậy, Ý Lương có thể cảm nhận được hai vợ chồng già ấy luôn dùng ánh mắt rất không tán thành nhìn cô, giống như đang chỉ trích cô tuổi còn trẻ đã sống chung với con trai.

Kỳ thực thời gian hai người ở cùng nhau cũng không bao lâu thì thông báo nhập ngũ đã gửi đến, theo như lời Lạc Diễn Hàn nói anh sẽ đi lính, sau này căn nhà chỉ có một mình cô, ngoại trừ thỉnh thoảng nghỉ phép anh sẽ trở về, nhưng phần lớn thời gian là cô phải tập ở một mình, dù vậy việc này đối với cô mà nói cũng không khó, từ khi Ý Lương có ký ức tới giờ, cô vẫn luôn một mình.

Ở trong cô nhi viện cô cũng không quen nhiều bạn bè, và lại cô còn bị chuyển đổi rất nhiều cô nhi viện khác nhau, trong lúc chuyển đến chuyển đi, rất nhiều tình bạn mới vừa nảy sinh liền bị cắt đứt, mà chứng tự kỷ cùng ngôn từ không trôi chảy của cô cũng là một vấn đề, nhưng ngoài dự đoán của cô là cô và Lạc Diễn Hàn lại ở chung trong một căn nhà ước chừng được hai tháng.

Cô thật sự nên thấy mừng cho mình vì gặp được anh, sau khi ở chung cùng Lạc Diễn Hàn cô dần hiểu rõ con người anh hơn, anh cũng không vì cho cô ở nhờ mà đưa ra những đòi hỏi báo đáp với cô, Ý Lương hiểu rõ nếu lúc trước mình đến chỗ chú Chu ở thì tình cảnh tuyệt đối không thể tốt được như bây giờ, bởi vì chú Chu vào mấy lần gặp mặt trước luôn luôn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chằm chằm vào cô, làm cho cô cảm thấy rất khó chịu.

Còn Lạc Diễn Hàn thì không như vậy, có lẽ anh ấy căn bản đã nhìn mình gai mắt rồi!

Dù sao anh ấy trẻ tuổi khỏe mạnh hơn chú Chu, mà anh ấy còn may mắn có tướng mạo dường như cũng rất được phái nữ hoan nghênh, kỳ thực Lạc Diễn Hàn căn bản không cần phải mở miệng yêu cầu thì cũng có rất nhiều cô gái bám dính anh ấy rồi.

Mà anh ấy thậm chí là có chút thái độ chỉ cần làm việc không cần báo đáp, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu cầu cô cái gì, ngoại trừ nói với cô rằng sau này khi anh được nghỉ phép thì cô phải có trách nhiệm đến doanh trại đưa đón anh, việc này nghe ra hình như cũng rất không tồi, hơn nữa với cô còn có chút lợi. . . Ý Lương chỉ hy vọng mình có thể có khả năng báo đáp anh một chút, tránh để trong lòng cứ luôn cảm thấy thiếu anh cái gì đó.

Dù rằng cô vẫn chưa nghĩ ra mình có thứ gì mà Lạc Diễn Hàn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.1

Chuyển ngữ : Violet

Biên tập : Thủy Nguyệt Vân

Trước khi Lạc Diễn Hàn tham gia quân ngũ, Ý Lương cũng thuận lợi thi được bằng lái và đã bắt đầu đưa đón Lạc Diễn Hàn, đó là chạy xe đến dưới lầu

KTV chờ anh, từ khi nhận được giấy báo nhập ngũ mấy ngày nay anh gần như ngày nào cũng tham gia các buổi liên hoan do bạn bè tổ chức để tiễn anh.

Lạc Diễn Hàn lên xe, trong xe lập tức tràn ngập mùi rượu, Ý Lương cẩn thận không để khuôn mặt biểu lộ ra vẻ gì, an toàn lái xe về nhà, mấy ngày nay lúc Lạc Diễn Hàn về đến nhà đều là say đến không biết gì như thế.

Mở cửa, Lạc Diễn Hàn chờ sau khi cô vào nhà xong liền đóng cửa lại rồi đi thẳng đến phòng tắm ghé vào bồn cầu nôn, Ý Lương nghe thấy tiếng nôn mửa của anh, lập tức quay lại đứng ở ngoài phòng tắm, không biết nên làm gì để giúp anh mới tốt, anh ói rất lâu, tư thế đứng của cô cũng dần dần trượt xuống thành tư thế ngồi xồm. . .

Đến lúc anh nôn xong người mềm nhũn ngồi trên sàn nhà tắm, vừa quay đầu lại đã trông thấy Ý Lương ngồi xồm ở ngoài cửa.

“Sao em lại nhìn anh như vậy?”

Trên mặt Lạc Diễn Hàn hơi tỏ ra khó chịu, như là không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng này của mình, kỳ thực tư lượng của anh cũng không kém, chỉ là tối nay thực sự uống quá nhiều, trên thế giới này không có ai là uống bao nhiêu rượu cũng không say, nếu uống quá chén vẫn sẽ say thôi.

Nhưng mà câu hỏi của anh lại làm cho Ý Lương cúi đầu, cô cho rằng mình hẳn là có thể giúp được gì đó cho anh, đặc biệt là khi nhìn thấy bộ dạng nôn mửa của anh, chỉ là cô không biết nên nói với anh như thế nào.

Lạc Diễn Hàn như là nhìn ra ý nghĩ của cô, qua những ngày ở chung, anh biết rõ Ý Lương thật sự không thích nói chuyện, mỗi lần nói chuyện thì giọng luôn yếu ớt đến đáng thương, so với nghe cô nói không bằng trực tiếp phán đoán từ biểu cảm của cô còn nhanh hơn.

“Lấy cho anh cốc nước. . .” Anh mệt mỏi nói.

Ý Lương lập tức đứng lên, vội vã đi rót cốc nước cho anh.

Nhìn anh ừng ực uống hết cốc nước, nhận lấy cái cốc, cô rất muốn hỏi anh có cần uống thêm cốc nữa hay không, nhưng mà lời nói tựa như nghẹn trong cổ họng, cô chỉ nhìn anh, chờ mong anh nói ra mệnh lệnh khác.

Bên môi Lạc Diễn Hàn nở một nụ cười khổ, vừa cúi đầu vừa thở dài.

“Qua đây đỡ anh đứng lên đi!”

Ý Lương lại lập tức đặt chiếc cốc trên tay xuống, đi qua nâng anh dậy, cảm giác phân nửa trọng lượng người anh đều đè lên người cô, rất nặng. . . cô gắng gượng đỡ anh ra khỏi phòng tắm, gần như phải cố gắng hết sức để không bị ngã mới đưa được anh vào trong phòng.

Lạc Diễn Hàn cứ như vậy mà ngã vào giường, toàn thân mềm nhũn như sắp rụng rời, vật vờ cời áo đang mặc, tùy ý ném sang một bên.

“Bật máy điều hoà lên trước đã. . . rồi mang cho anh cái khăn mặt.”

Ý Lương lập tức cầm lấy điều khiển từ xa hướng về máy điều hoà bấm một cái, sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã cầm khăn lông ướt trở lại đưa vào tay anh, ngồi ở bên giường nhìn anh yếu ớt cầm khăn lau mặt.

Tuy nhiên lúc này đây không cần anh nói, khi chiếc khăn mặt vì tay cầm không chắc mà bị rơi xuống giường, cô liền tự động cầm lên, nhẹ nhàng giúp anh lau mặt.

Lướt qua lông mày dày rậm, trán cao, mũi thẳng, cùng với môi dày của anh. . . Ý Lương thực sự rất xác định Lạc Diễn Hàn là một anh chàng rất đẹp trai, cũng khó trách mình có thể giữ được an toàn lâu như vậy, dù sao người đàn ông giống như anh hẳn là sẽ không coi trọng mình.

Ý Lương lật khăn mặt sang mặt bên kia, lại nhìn mí mắt anh, phát hiện mắt anh không hề nhắm lại, mà như phủ một tầng sương mù, đang nhìn cô chăm chú, Ý Lương bị anh nhìn đến có chút hoảng hốt, cup mắt dùng khăn mặt khề lau trên mí mắt anh, tránh đi ánh mắt của Lạc Diễn Hàn.

“Biết doanh trại đi như thế nào không?” Anh khàn giọng hỏi.

Ý Lương gật đầu. Đạo này Lạc Diễn Hàn luôn căn dặn rất nhiều việc, mỗi một việc cô đều ghi tạc trong đầu, không hề quên. Dời khăn mặt từ trên mặt anh xuống đến cổ, chuyên tâm giúp anh lau đi mồ hôi dính trên người.

“Đừng gật đầu, nói cho anh là biết hay không biết.”

Động tác của cô dừng lại, mắt cup xuống đã trở lại trên mặt anh lần nữa.

“Biết.” Giọng nói của cô rất yếu ớt.

Người trên giường thở ra một hơi thật dài.

“Em như vậy làm sao đi học? Nếu có ai bắt nạt em thì làm thế nào?” Giọng nói của anh tràn ngập lo lắng cùng bận tâm.

Anh thực sự rất không mong muốn như vậy, thế nhưng Ý Lương cái gì cũng không nói, nếu như thực sự bị uất ức thì khẳng định cô chắc chắn sẽ không

nói một tiếng, mười mấy năm qua cô sống như vậy, nhưng mà bây giờ cô đã gặp anh, tuy rằng việc này không phải trách nhiệm của anh, cũng có lẽ anh cần bản không cần quản, dù sao những gì anh có thể làm đều đã làm, thậm chí anh cần bản không cần phải để tâm . .

Nhưng... anh lại không chịu được bất cứ khả năng cô phải chịu uất ức nào!

“Không sao.” Giọng nói của cô vẫn rất nhỏ.

Kỳ thực cô đã sớm thành thói quen, trên thực tế cô cũng không phải chịu uất ức gì quá lớn, hầu như mọi người chỉ là cảm thấy hiếu kỳ với chứng mất ngôn ngữ của cô thôi, nếu như cô cứ liên tục không đáp lại, ắt sẽ không ai có hứng thú với cô nữa, với lại cô đã không còn là cô bé ngày xưa, cô có đủ năng lực để bảo vệ mình.

Nhưng mà Lạc Diễn Hàn lại không nghĩ như vậy, tay anh cầm lại bàn tay nhỏ bé của cô, không biết lấy sức lực ở đâu mà kéo cô lên giường, trở thân thể cao lớn cường tráng của anh đè lên cô.

“Nếu như có người làm thế này với em cũng không sao à?” Khi anh nói, hơi thở của anh phả lên mặt cô, trong mắt có một tia phức tạp.

Ý Lương thật không ngờ anh lại có hành động như vậy, vừa rồi rõ ràng một chút năng lực phản ứng anh cũng không có, làm sao thoáng một cái đã yên vị ở phía trên của cô, còn cô thì bị đè bên dưới rồi.

Bất quá ưu thế của anh cũng chỉ duy trì được vài giây, chốc lát sau anh đã ngã lên người cô như bùn nhão.

Thân thể nặng nề đè lên cô, khuôn mặt của anh thì kề sát mặt cô, mơ hồ nói chuyện.

“Phí điện nước và các loại chi tiêu đều được trừ vào tài khoản ngân hàng của anh, phí quản lý cũng vậy, nếu như người quản lý tìm em đòi tiền thì một xu cũng không được đưa, bảo khi nào anh được nghỉ phép về thì tìm anh, em ngoan như vậy, đừng để mấy kẻ lừa bịp giả trang lừa gạt đấy. . . biết không?”

“Biết.”

Anh hẳn là đã phát hiện tim cô đang đập nhanh đến dọa người rồi đúng không? Cả người Lạc Diễn Hàn áp sát vào người cô, nhất định anh đã biết . . . Ý Lương ngay cả hít thở cũng không dám dùng sức quá mức.

“Buổi tối nhất định phải về trước mười giờ, trong nhà có máy vi tính không cần phải luôn ở trong thư viện, mấy buổi giao lưu kết bạn cũng ít tham gia một chút, cô gái trẻ như em rất dễ bị lừa, phải tự mình chú ý hơn.”

“Ừm.”

“Lão già háo sắc ở lầu ba kia thường hay vô duyên vô cớ nhìn em chăm chăm, không có việc gì thì cách xa ông ta một chút, bất kể là ai đến gõ cửa cũng không được mở, biết không?”

“Biết.” Cô như một đứa bé ngoan ngoãn đáp lại, cô biết Lạc Diễn Hàn dặn những việc này đều vì muốn tốt cho cô.

“Cũng không được đưa con trai về nhà.”

Cái gì? Ý Lương kinh ngạc quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh cười ha ha hai tiếng rồi một mình nhắm mắt lại.

“Đừng cắt tóc, anh muốn thấy em để tóc dài. . .”

Việc này hình như có chút. . . Ý Lương nhìn anh, chỉ thấy anh nói xong liền ngủ, hơi thở đều đều phối hợp với hô hấp bình ổn, Lạc Diễn Hàn hình như đã quên anh đang đè lên cô, Ý Lương muốn dịch thân thể của anh ra để ngồi dậy rồi khỏi, nhưng mà cô lại sợ động tác của mình sẽ làm anh tỉnh giấc. . .

Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn trần nhà, cẩn thận khắc chế hô hấp của mình, cầu khẩn tim của cô đập nhỏ tiếng một chút, đừng đánh thức Lạc Diễn Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 4.2

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân Nhưng mà khi cô tỉnh lại tình hình đã hoàn toàn khác, trên người cô không còn là thân thể nặng nề của Lạc Diễn Hàn nữa, mà là chiếc chăn đơn mềm mại, càng làm cho cô cảm thấy đáng sợ hơn chính là tư thế của cô ngược lại với trước lúc ngủ, lần này cô nằm ngửa ngay trên người Lạc Diễn Hàn, tay cô còn đặt trên bờ ngực trần trụi của anh.

Cô quả thực bị tư thế ngủ mờ ám của hai người làm cho sợ đến hồn vía lên mây, nhưng việc ấy vẫn chưa phải khủng bố nhất, vào khi cô hao hết tâm tư chân tay nhẹ nhàng chuồn ra khỏi ổ chăn, mắt thấy còn thiếu một bước nữa là có thể cầm được tay nắm cửa thì phía sau lại truyền đến âm thanh làm cho

toàn thân cô rét run.

“Lương, giúp anh rót ly nước nữa đến đây.”

Vậy mà lại bị anh phát hiện!

Đứng trong phòng bếp, cô cắn môi dưới, gần như điên cuồng.

Ý Lương đương nhiên biết nhất định là Lạc Diễm Hàn giúp mình đắp chăn, nhưng mà. . . sao cô lại cùng anh ôm nhau ngủ vậy? Bây giờ phải làm sao đây? Việc kia làm cho tất cả trở nên không bình thường ! Cô như vậy có phải rất dễ dãi hay không? Nếu như anh thật sự cho rằng cô đang thử phát tín hiệu gì đó thì phải làm sao bây giờ?

Mặc dù cô gấp đến độ sắp phát điên, nhưng vẫn rửa sạch ly, rót nước, cô giả vờ như không có việc gì đem nước đưa vào cho anh.

Giống như đêm qua, Lạc Diễm Hàn cầm lấy cái ly thoáng cái đã uống hết nước.

“Nửa tiếng sau gọi anh.”

Đưa ly lại cho cô, anh tiếp tục ngủ.

Ý Lương cũng không rõ anh lúc nào là tỉnh, lúc nào mới là ngủ cho lắm, đành phải rời khỏi phòng của anh, bắt an đợi trong phòng khách dẫn vật nửa tiếng đồng hồ, liên tục tự an ủi mình dù sao sáng mai Lạc Diễm Hàn cũng sẽ lên đường nhập ngũ, tình huống xấu hổ này rất nhanh sẽ biến mất, hơn nữa anh nhanh nhất cũng phải một tháng sau mới trở về được.

Một tháng. . . nhắc tới lại là dài đằng đặc như vậy.

Cô ở đây đã sắp được ba tháng, nhưng cảm giác như chỉ mới ở vài ngày, mà Lạc Diễm Hàn phải rời khỏi một tháng, lại có cảm giác lâu như vậy, tháng này cô phải ở nơi này một mình, một mình.

Lại là một mình. . . cô bắt đầu chán ghét cảm giác ở một mình rồi.

Một ngày trước khi đi Lạc Diễm Hàn có vẻ rất bận rộn, anh bổ sung đầy tủ lạnh, còn dẫn Ý Lương đi mua sắm quần áo mới.

“Em không cần mua những thứ này. . .” Ý Lương cảm thấy rất không an tâm, Lạc Diễm Hàn lại mua quần áo cho cô, đều là anh trả tiền! Chuyện này rất. . . chẳng lẽ là do tối hôm qua cô và anh ngủ cùng nhau, cho nên anh mới làm vậy coi như thù lao sao? Vấn đề là, bọn họ cái gì cũng không có làm mà!

Tuy nhiên Lạc Diễm Hàn cũng không để ý tới sự cự tuyệt của cô, cúi đầu nhìn cô rồi lại nhìn sang quần áo, mua hết bộ này đến bộ khác, cũng không hỏi qua ý kiến của cô.

Thế nhưng về đến nhà anh lại không ngại lời thôi mà đem tất cả mọi chuyện dọn lại một lần, cuối cùng anh cầm lấy một quyển Cổ Văn Quan Chi trên giá sách, mở sách ra để trước mặt Ý Lương.

“Anh để tiền ở bên trong, lúc em không còn tiền thì lấy ở đây, biết không?” Thấy Ý Lương quay đầu sang một bên, anh lập tức nắm cằm của cô muốn cô nhìn mình.”Cái này rất quan trọng, em phải nghe anh nói, em một mình ở bên ngoài không ai giúp đỡ, trên người nếu như không có tiền sẽ không sống được. Anh biết tất cả tiền lương của em đều đã đóng học phí, tiền của em căn bản không đủ để sinh hoạt, em không thể nhịn đói một tháng chờ anh trở về được.”

Ý Lương rủ mắt xuống không nhìn anh, cô dù sao vẫn cảm thấy không thích đáng, cô ở chỗ này đã khiến anh tốn rất nhiều tiền rồi, Lạc Diễm Hàn không cần phải chi tiền sinh hoạt cho cô nữa, nói trắng ra bọn họ cũng không phải là gì của nhau, anh. . . nhiều nhất chỉ là một trong những người đã từng làm cô bị gãy xương tay mà thôi.

“Em nghe anh nói không?”

Ý Lương miễn cưỡng gật đầu, không biết vì sao, có lẽ là do thân hình của Lạc Diễm Hàn so với người bình thường có chút cao to hơn nên mỗi một lần đứng ở trước mặt anh, cô đều cảm thấy mình vẫn giống như khi còn bé, cho dù cô đã trưởng thành, nhưng cảm giác lại vẫn nhỏ bé như vậy.

“Nói chuyện đi, đừng chỉ gật đầu.”

Lạc Diễm Hàn căn bản không biết rằng bảo cô nói chuyện với anh là một việc khó đến thế nào, nhưng mà cô vẫn ép âm thanh từ trong cổ họng phát ra, “Có. . .”

Ngoài những việc đó, anh còn đưa cho cô một cái còi, anh nói nếu cô nói không ra lời, lúc gặp phải nguy hiểm thì cô có thể dùng tiếng còi để cầu cứu.

Ngày nhập ngũ cô lái xe đưa anh đến nhà ga, sau đó Lạc Diễm Hàn liền muốn cô về nhà ngay, Ý Lương chỉ nhớ suốt quãng đường lái xe về nhà nước mắt mình không hiểu vì sao đã rơi không ngừng.

Lạc Diễm Hàn nói cô có thể ngủ trong phòng anh, dành khoảng không ở phòng khách để học bài, lúc ấy cô không gật đầu, nhưng mà mỗi lần cô cảm thấy cô đơn đều đi đến giường ngủ tràn ngập mùi hương của anh dần dần đi vào giấc ngủ.

Ấn đồng hồ báo thức, cô nhanh chóng viết những dòng chữ vào quyển sổ nhỏ —

Không biết vì sao Lạc lại đối tốt với mình như vậy? Hay lại giống như trước kia, anh ấy tốt với mình chỉ là một khúc nhạc dạo mà thôi, rồi sẽ lừa mình vào mô hình địa cầu?

Có lẽ là mình đã lo lắng linh tinh, cũng có thể do mình quá mức cô đơn.

Sẽ một tháng không thể gặp anh ấy, ngày nghỉ được đến thăm Lạc cũng không cho mình đi, có lẽ đã có người hẹn trước sẽ đến thăm anh ấy rồi! Dù sao anh ấy cũng còn có người nhà, anh Lạc hẳn là sẽ đi thăm anh ấy!

Nhưng nếu không có ai thì sao?

Không kịp viết thêm cái gì thì tiếng chuông đồng hồ báo thức đã vang lên.

Ý Lương đưa tay ấn tắt chuông báo, cất sổ tay đi, quyển sổ cũng chưa được xem như nhật ký của cô này lại ghi lại những cảm xúc riêng tư nhất của cô, thói quen này không biết bắt đầu từ khi nào, vào buổi tối một mình ngồi viết cho mình, lúc đầu không phải cố định mỗi ngày, chỉ khi nào không có người quấy rầy mới viết, nhưng sau khi lớn lên cô đã thành thói quen chỉ viết vào một khoảng thời gian cố định— mười phút trước nửa đêm.

Cô chỉ quy định trong 10 phút kia là có thể thỏa sức biểu đạt cảm xúc thật của mình, khi chuông báo vang lên thì hết thấy lại trở về yên tĩnh, qua ngày hôm sau, cô lại rơi vào trạng thái hoàn toàn khép kín.

Cuộc sống ở trường học cũng không đáng sợ như lời Lạc Diễm Hàn nói, có vài bạn học đặc biệt thân thiết với cô, nhưng cô không có ý muốn giao du cùng mọi người, hơn nữa cô cũng không thích nói chuyện với người xa lạ, ánh mắt tràn đầy phòng bị cũng làm cho cô không dễ dàng kết bạn, tuy nhiên cô cũng không để ý, ít nhất cô biết chính mình không bị mọi người bắt nạt giống như Lạc Diễm Hàn nói là được rồi, thế nhưng khuôn mặt không giống với người bình thường của cô trong khoảng thời gian gần gũi đã khiến cô trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cô rất hy vọng tất cả mọi người có thể cứ vậy mà không chú ý đến cô nữa.

Một lần hai lần cô không đáp lời lại còn được, lâu về sau càng nhiều đồn đãi xuất hiện theo, việc này đã là quán tính, hơn nữa cô cũng không có sức đi hơn thua.

“Ở trường học thế nào? Có khỏe không?” Lạc Diễm Hàn một tuần gọi điện về cho cô một lần.

Mà cô luôn vào lúc điện thoại vang lên tiếng thứ hai liền tiếp, theo thói quen mà gật đầu với câu hỏi của anh.

“Anh không nghe thấy tiếng gật đầu của em được.” Anh như là có thể biết trước cô sẽ đáp lại thế nào.

“Cũng tạm.”

“Trong giọng nói của em chẳng có chút hưng phấn mà một sinh viên mới nên có nào cả.”

“Em sẽ thích ứng.”

“Vậy hiện tại vẫn chưa thích ứng hả?”

“Một chút.” Cô chưa bao giờ thích ứng được ở nơi đông người, luôn luôn là như vậy.

“Tôi thứ sáu anh được nghỉ phép.”

“Em biết.” Từ cuối tuần trước anh cũng đã nói với cô một lần rồi.

“Ừm, đi ngủ đi!”

Cúp điện thoại, cô đi vào giường của Lạc Diễm Hàn, thờ dài, kiềm nén tâm tư nhớ nhung người kia trong lòng xuống, cả người chui vào trong chăn ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 4.3

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân Anh bị phơi nắng nên đen hơn, tóc cắt ngắn hơn nhưng cũng không làm giảm vẻ tuấn tú của anh chút nào, suốt dọc đường đi anh đều nói chuyện điện thoại với vài người.

“Đậu xe ở tầng hầm đi.” Đến lúc anh nói chuyện điện thoại xong, chỉ vào một trung tâm thương mại bên đường, muốn cô lái xe vào.

Xuống xe, trước tiên là ăn gì đó ở đường ngầm của trung tâm thương mại, vốn tưởng rằng anh chỉ muốn ăn chút gì ở đây, thế nhưng tiếp theo anh lại dẫn cô lên lầu mua một ít quần áo dài tay cho cô.

“Mùa thu gần tới rồi, thời tiết cũng sắp chuyển lạnh, em không thể chỉ mặc mãi những quần áo này.” Ý Lương căn bản sẽ không hỏi anh nguyên nhân, cô chỉ biết giương mắt bối rối nhìn anh, thế nhưng anh lại giải thích sơ qua.

Ý Lương không biết mình nên nói gì mới tốt, cô vẫn biết Lạc Diễm Hàn không cần phải đối tốt với cô như vậy, mà anh vốn dĩ cũng không phải người như thế, nhưng anh lại không ngừng chi tiền cho cô, điều này làm cho cô luôn băn khoăn.

Xách túi mua hàng trở về nhà, anh đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, sau đó vừa mở máy tính xem một số tài liệu, vừa hỏi thăm cô chuyện trong trường học, ngoài quan tâm đến sinh hoạt thường ngày của cô ra, anh cũng rất chú trọng đến việc học của cô.

“Có ai gây phiền hà cho em không?”

“Không. không có, cũng không xem là phiền hà.” Trong đầu Ý Lương hiện lên một chuyện, nhưng mà chuyện ấy dường như cũng không xem là ác ý.

“Chuyện gì?” Anh đột nhiên quay người lại, nhìn cô đang ở một bên xếp quần áo.

“Không có gì.” Ánh mắt Lạc Diễm Hàn có chút kỳ quái, Ý Lương vội vàng ngậm miệng, cầm lấy quần áo bản trong túi của anh đi ra ban công.

Nhưng mà cô nghe thấy được phía sau có tiếng bước chân theo tới, chờ cô đổ nước giặt vào máy và bấm nút giặt xong, khi xoay người lại Lạc Diễm Hàn đã đứng ở phía sau cô.

“Là chuyện gì?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Có mấy đàn anh tìm em nhờ giúp đỡ.”

“Giúp đỡ cái gì?”

“Làm việc cho câu lạc bộ.”

“Không phải em không gia nhập vào câu lạc bộ nào sao?” Với cá tính của cô căn bản là không có khả năng chủ động tham gia câu lạc bộ chó má gì đó.

“Là câu lạc bộ của bọn họ.”

“Câu lạc bộ gì?”

“Câu lạc bộ nhiếp ảnh.”

Nghĩ cũng biết là muốn làm gì! “Không được!”

Biểu cảm của Lạc Diễm Hàn không vui cho lắm, nói xong liền quay đầu đi vào trong phòng, đổi thành Ý Lương đi theo phía sau anh.

“Bọn họ không có ác ý.”

“Đương nhiên không có ác ý!” Lạc Diễm Hàn dừng bước, lúc quay người lại thì cô vừa lúc va vào, anh vươn tay giữ vững cô. “Bất quá chỉ là đi làm người mẫu cho bọn họ chụp mà thôi, em sẽ không cho rằng thực sự đơn thuần như vậy chứ? Chụp một hai bức rồi lại coi vài thứ, chụp mấy bức. đến về sau liền cởi sạch! Em căn bản sẽ không cự tuyệt người ta, cho nên không được tham gia cái ấy!”

“Em không có!” Ý Lương kích động hô lên.

“Anh biết em không có, về sau cũng không được có!” Tay anh sờ lên mặt cô, uy hiếp nói: “Không được để bất kỳ kẻ nào có cơ hội chạm vào em, nếu em đủ thông minh thì hãy học cách bảo vệ chính mình đi.”

Uy hiếp của anh hình như lại không bao gồm bản thân anh, bởi vì hôm nay khi anh đưa cô đi học đã ở trên xe hôn lên trán cô.

Động tác kia tự nhiên như thế, giống như anh thường xuyên làm vậy, tay anh giữ gáy cô, kéo cô lại gần anh, tiếp đó in đôi môi ấm áp lên trán cô, Ý

Lương bị động tác bất ngờ của anh làm phát hoảng, nhưng trên mặt anh lại không có biểu cảm gì đặc biệt.

Cả một ngày trong đầu Ý Lương chỉ có hình ảnh nụ hôn kia, liên tục tái hiện. Từ hình ảnh anh kéo cô lại gần, đến khoảnh khắc môi anh hôn lên trán cô, cô như là điên rồi, luôn không ngừng nghĩ đến chuyện đã xảy ra trong vài giây ngắn ngủi đó, hơn nữa còn vì thế mà mặt đỏ tím đập.

Thật vất vả mới chờ được đến giờ tan học, cô chán chường lại tâm tình bước nhanh ra khỏi phòng học.

“Đàn em!” Vài chàng trai vừa thấy cô liền vọt đến, vào trước lúc cô bước ra khỏi cổng trường đã ngăn cô lại.

Ý Lương vội vã phải đi về, hôm nay là ngày cuối cùng Lạc Diễn Hàn ở nhà, khi đưa cô đến trường anh đã nói sẽ đến trường đón cô, ăn cơm xong anh sẽ trở về doanh trại luôn, mà cô không muốn để anh phải đợi lâu.

“Chờ một chút, bọn anh chỉ xin một chút thời gian của em thôi.” Đàn anh này có lẽ trước kia thường bán bút nguyên tử ở gần nhà ga hoặc là trước cửa trung tâm thương mại, cũng hoặc là đã làm công việc ngăn người đi đường lại để xin ý kiến khảo sát rồi, ngay cả cách nói cũng giống những người đó như đúc.

Trong lòng Ý Lương chỉ nghĩ đến Lạc Diễn Hàn đang phải chờ mình ở cổng trường, liên tục lắc đầu, vội vã muốn lướt qua bọn họ, thế nhưng bàn tay to của đàn anh kia lại duỗi ra, ngăn đường đi của cô.

“Chờ chút đã! Em cũng không tham gia câu lạc bộ nào khác, tan học cũng không cần gấp gấp đi nơi nào, em nhất định có thời gian nghe bọn anh nói mà!”

“Không được.” Từ miệng Ý Lương phát ra hai chữ.

“Bọn anh chỉ muốn mời em làm người mẫu mà thôi, có mặc quần áo, không phải ảnh khỏa thân đâu! Hơn nữa địa điểm chụp là ở trong trường, cho nên em không cần lo lắng bọn anh sẽ bắt em chụp loại ảnh bậy bạ gì, bọn anh cam đoan bọn anh.”

Đàn anh kia nói ra rất nhiều lý do, hẳn đã sớm để ý đến đàn em mới này lâu rồi, ngũ quan của cô ấy cực kì tinh xảo có thể nhìn ra được đường nét mang dòng máu lai, cũng không phải chỉ giống những cô gái Đài Loan đáng yêu bình thường, cô ấy hoàn toàn khác hẳn, như là có một chút thần bí đặc biệt nào đó, nhất là phong cách cực kỳ kín đáo kia của cô ấy lại càng làm cho người ta tò mò, hơn nữa đàn em này không có bạn trai, trong trường có rất nhiều ong bướm muốn theo đuổi cô ấy, hẳn nhất định phải thừa dịp trước khi người ta còn chưa theo đuổi được cô ấy mà tiên hạ thủ vi cường!

“Đừng vậy! Bọn anh không phải người xấu, đều rất dễ gần, em yên tâm!” Một đàn anh khác cũng gia nhập hàng ngũ thuyết phục, khoa tay múa chân muốn chứng minh mình tuyệt đối không phải là người xấu, cũng sẽ không bắt cô phải hy sinh gì vì nghệ thuật.

“Lương. anh ở đây.” Một giọng nam trầm thấp truyền đến.

Ý Lương quay đầu lại, thấy Lạc Diễn Hàn đã đứng ở cổng trường, trên mặt cô xuất hiện biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại dâng lên một nỗi khổ trương.

Cô biết Lạc Diễn Hàn nhất định đã thấy cảnh tượng đàn anh làm phiền mình, dè dặt đi đến đứng bên cạnh anh, cô muốn giải thích với anh.

“Em không có. đồng ý.”

“Anh biết.” Lạc Diễn Hàn cầm tay cô, trước kia hai người cùng đi ra ngoài đều là mạnh ai nấy đi, có đôi khi thậm chí cô chỉ là đi theo phía sau anh mà thôi, giữa hai người luôn có một khoảng cách, Lạc Diễn Hàn chưa bao giờ nắm tay cô như thế, nhưng lúc này đây anh lại nắm tay cô. “Chúng ta đi thôi!”

Ý Lương nhìn một bên mặt của anh, không phát hiện trên mặt anh có bất cứ biểu cảm gì khác thường, thờ ơ giống như buổi sáng anh ở trên xe hôn lên trán cô vậy, nhưng mà tay của anh đích thực là đang nắm tay cô, đây không phải đang biểu thị cái gì sao? Hay những việc này đối với Lạc Diễn Hàn mà nói, vốn đã không tính là cái gì?

“Lạc Diễn Hàn đấy!” Đàn anh kia ngay cả đuổi theo cũng không dám.

“Là thật ư?” Lạc Diễn Hàn không phải đã tham gia quân ngũ rồi sao?

“Thật! Đó là Lạc Diễn Hàn mà!”

Đàn anh sẽ không nhận làm người, sinh viên xuất sắc tinh thông mọi thứ Lạc Diễn Hàn lại xuất hiện ở trong trường, có một lần trong lúc vô tình nhìn bảng điểm của viện nghiên cứu, hầu như mỗi một trường đại học đều có ba chữ Lạc Diễn Hàn, bởi vậy hẳn đối người tên Lạc Diễn Hàn này có ấn tượng sâu sắc. Có một lần hẳn đến trường đại học nọ tham gia hội thảo nghiên cứu và thảo luận, giáo sư liền dẫn chứng bằng một bài báo cáo nghiên cứu điện toán, rồi nói với tất cả mọi người rằng người viết ra chương trình tuyệt vời kia chỉ là một sinh viên năm hai, mà ba chữ giáo sư nhắc tới chính là Lạc Diễn Hàn.

Đó là hệ thống gửi nhận mà Lạc Diễn Hàn đã nghiên cứu khi đang học năm hai, từ đó ba chữ Lạc Diễn Hàn bắt đầu lưu truyền trong trường, trong miệng mọi người anh ta quả thực là một nhân vật truyền kỳ. Có một đàn anh cũng thích chụp ảnh từng tốt nghiệp cùng một viện nghiên cứu với Lạc Diễn Hàn, nhưng anh ta phải vào lễ tốt nghiệp mới có cơ hội nhìn thấy Lạc Diễn Hàn lần đầu tiên.

Lạc Diễn Hàn diện mạo bất phàm đứng trong mọi người luôn có vẻ vô cùng xuất chúng, nhất là nhóm giáo sư đối với anh ta cũng cực kỳ khách khí, giáo

sự Chung Lâu nổi tiếng là tính tình cổ quái vậy mà lại phá lệ chủ động muốn chụp ảnh chung với Lạc Diễm Hàn, nhóm trưởng khoa đối xử với vị sinh viên xuất sắc này quả thực khiến mọi người phải ghen tỵ.

“Anh ta là.....bạn trai của Thời Ý Lương?”

“Hai người tay trong tay, chẳng lẽ còn là gì khác?” Nhóm đàn anh tan nát cõi lòng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 5.1

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân Lạc Diễm Hàn là bạn trai của Thời Ý Lương !

Tin tức này giống như cháy rừng thoáng cái đã lan ra khắp nơi, gần như toàn bộ trường học đều biết Lạc Diễm Hàn tiếng tăm lừng lẫy là bạn trai của vị đàn em trầm lặng kia, Ý Lương cũng nghe thấy ít nhiều lời đồn đại sai lệch đó, nhưng cô không có ý định làm sáng tỏ, chỉ ít các đàn anh đến làm phiền cô cũng giảm đi, chỉ còn lại một người là theo đuổi không bỏ.

“Anh biết Lạc Diễm Hàn là ai, nhưng mà tương lai anh nhất định không thua kém anh ta!”

Vị đàn anh nhiệt tình này họ Trần, Ý Lương cũng không để ý đến tên của anh ta là gì, nhưng lần này anh ta thực sự làm phiền đến cô, chỉ thấy anh ta cầm trái tim bông màu đỏ, luôn đột ngột chạy đến trước mặt cô khi cô đang trên đường lên hoặc xuống lớp, lớn tiếng nói những lời tỏ tình, nhân tiện còn tặng cả trái tim kia.

Có lẽ việc ấy ở trong mắt mọi người chẳng qua chỉ là trò cười, thế nhưng Ý Lương cảm thấy rất không buồn cười, lần nào cô cũng chỉ làm bộ không nhìn thấy rồi rời khỏi, nhưng hết lần này đến lần khác, số lần tỏ tình càng tăng lên, cô luôn cảm thấy mình như lại quay về khi còn bé, bọn trẻ con đáng ghét luôn thích bắt nạt cô, thích nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô.

Mà vị đàn anh này... cô căn bản cũng không hiểu là hy vọng của anh ta quá lớn, hay là thật sự cảm thấy theo đuổi không bỏ như vậy rất thú vị, nhưng nói chung anh ta đã làm phiền đến cô, mỗi khi anh ta thực hiện hành động bất ngờ tỏ tình đều có rất nhiều người nhìn, làm cho cô vô cùng khó chịu, thậm chí đã mấy lần cô đi đường vòng nhưng vẫn bị anh ta chặn được.

Hành động của đàn anh làm cho mình cảm thấy rất bối rối, rất rất bối rối...

Mình rất muốn Lạc Diễm Hàn có thể ở bên cạnh mình...

Không đợi đồng hồ báo thức vang lên, Ý Lương đã bị ý nghĩ của chính mình dọa, cô thế mà lại mong muốn Lạc Diễm Hàn ở bên cạnh cô!

Làm sao cô có thể có loại ý nghĩ này trong đầu!

Vội vã cắt vớ vào túi xách, cả đêm cô không tài nào chợp mắt, cô không nên có nhiều chờ mong đối với Lạc Diễm Hàn như vậy, nhất định là đàn anh kia làm cô quá bối rối nên cô mới có thể nghĩ như vậy, nhất định là vậy!

Thi cuối kỳ xong, cô lái xe đi đón Lạc Diễm Hàn.

Lạc Diễm Hàn vừa liếc mắt đã nhìn ra sắc mặt cô không ổn, hai gò má của cô đỏ hồng không bình thường. Về đến nhà anh càng xác định Ý Lương bị bệnh, cả người cô đang phát sốt.

“Sao em không nói với anh là em không khỏe?!” Anh trách cứ suốt dọc đường đưa cô đến bác sĩ, truyền hết chai nước rồi mới về nhà.

Ý Lương chỉ co rúm cơ thể, cả người rúc ở trong chăn, nghe anh nói cũng không đáp lại, cô đột nhiên cảm thấy thật là khó chịu, nhất là khi Lạc Diễm Hàn đối tốt với cô, cô luôn cảm thấy tim mình sắp không khống chế được nữa, nhưng mà cô lại tự nhắc nhở mình không được hy vọng quá nhiều.

“Em không thể mỗi lần gặp phải vấn đề cũng trốn tránh như vậy! Em không thể nói cho anh biết sao? Chỉ cần nói cho anh biết thân thể không khỏe là được rồi, khó nói đến vậy sao?” Giọng nói của Lạc Diễm Hàn tràn đầy tức giận.

Vừa nghĩ đến cô đang sốt cao còn lái xe đi đón mình, Lạc Diễm Hàn liền nhịn không được muốn tức giận, nếu như cô nửa đường hôn mê bất tỉnh xảy ra tai nạn xe cộ, vậy thì làm thế nào bây giờ? Anh xóc chấn lên không muốn cho Ý Lương trốn tránh, anh muốn cô nhìn mình, nhưng mà ngoài ý muốn anh thấy viên mắt của cô đỏ lên.

“Có chuyện gì vậy?” Lòng mày của anh nhíu chặt lại.

“Em không muốn đi học nữa...”

“Sắp tới là được nghỉ đông rồi mà?” Không phải sắp tới cô được nghỉ đông hai tháng ư? Vậy sao bây giờ cô lại nói không muốn đi học?

“Em không muốn đi nữa...” Cô nói lại một lần.

Lạc Diễm Hàn suy nghĩ một chút, trả lời: “Em phải đến trường đi học.”

Một giọt nước mắt liền rơi xuống trước mặt anh, nhỏ ướt gối đầu.

“Em không thể nói cho anh biết nguyên nhân sao?” Anh ngồi bên mép giường, cảm thấy có việc kỳ quặc.

Cô đứt quãng kể từng đoạn ngắn, bất quá cũng đã đủ cho Lạc Diễm Hàn từ đó mà chấp vả được một ít đầu mối, lại là đám ong mật nhảm chán bay loạn bên cạnh cô.

“... Em cảm thấy rất là bối rối.”

“Vì thế mà không đi học nữa?” Lạc Diễm Hàn lắc đầu. “Vậy sau này em sẽ làm thế nào? Cho dù không đi học, sau này em vẫn phải bước vào xã hội, nó so với trường học còn dơ bẩn phức tạp hơn, em cho rằng em không đi học thì có thể trốn tránh được hạng người như vậy sao?”

Lời của Lạc Diễm Hàn cô đều hiểu, nhưng mà cô thực sự không thích hành động của vị đàn anh kia, nó làm cho cô cảm thấy rất bối rối, nhất là cô căn bản không biết mình nên phản ứng như thế nào, mỗi lần nhìn thấy anh ta chắn đường tỏ tình với cô thì mọi người luôn chỉ trỏ vào hai người rồi cười ha ha, tựa như khi cô còn bé vậy.

Cô vẫn luôn là cô bé bị mọi người cười nhạo.

Lạc Diễm Hàn đưa tay nâng mặt cô lên, dùng ngón cái lau đi những giọt nước mắt của cô, “em không thể ngay đến giao tiếp cơ bản nhất cũng không thích ứng được như thế, nhiều năm vậy rồi, vì sao em vẫn thế này chứ?”

Cô vẫn luôn giống như một con búp bê bị vứt bỏ, kể cả hiện tại anh luôn ở bên cạnh cô, cô thoát nhìn vẫn rất mất lòng tin hơn nữa còn thương tâm đến rơi lệ, Lạc Diễm Hàn không thể tưởng tượng lúc anh không có ở bên thì Ý Lương đã sống thế nào.

“Lúc đầu có thể mọi người rất dễ chú ý đến em, em cũng biết em không giống với người bình thường, anh cho rằng em hẳn đã quen với sự chú ý của người khác chứ.” Về ngoài của cô vẫn luôn khiến người khác không thể không chú ý, cô nhất định phải quen với cuộc sống như vậy, chứ không phải nghĩ rằng chỉ cần trốn tránh thì mọi người sẽ không chú ý đến cô.

“Không phải...” Trên mặt cô lại xuất hiện biểu cảm tổn thương, toàn thân phát ra nhiệt độ cao, chảy nước mắt thì thảo nói: “Bọn họ chỉ muốn thấy em hoảng hốt lo sợ... giống như khi còn bé vậy.”

Mà châm chọc nhất chính là Lạc Diễm Hàn cũng từng là một trong những người đó, hôm nay vật đổi sao dời... Khi cô một lần nữa đối mặt với sự trêu đùa như vậy, cô lại mong muốn Lạc Diễm Hàn có thể ở bên cạnh mình, ông trời! Cô làm sao vậy?!

Cô không có cách nào nắm giữ cuộc đời của chính mình, thậm chí không có cách nào khống chế tình cảm của chính mình, cô hẳn sẽ không yêu Lạc Diễm Hàn rồi đó chứ! Cô không phải là người như thế mà!

Cả một đêm cô đều lúc mơ lúc tỉnh như vậy, cứ tỉnh là lại khóc, giống như gặp rất nhiều ác mộng, nhưng lại mê man không cách nào hoàn toàn tỉnh táo lại.

Thế là đã hết một năm, toàn bộ kỳ nghỉ đông mình đều ở trong nhà.

Lạc thật đáng thương, không có việc gì lại rước lấy một phiền toái lớn, anh ấy cho rằng mình cần phải dưỡng bệnh thật tốt, kỳ nghỉ đông này đã không giúp mình tìm việc làm thêm, ngay cả học phí cũng là anh ấy đóng, mình cảm thấy mình giống như phiền toái lớn của anh ấy vậy.

Tuy rằng mỗi lần như vậy mình đều cảm thấy có hơi vui vui, nhưng mà mình biết mình như vậy là không đúng, nếu như hôm nào đó anh ấy yêu cầu gì ở mình mà mình không thể thực hiện được thì lúc đó mình phải làm sao?

Hôm khai giảng Lạc Diễm Hàn cũng xuất hiện ở trường, nói cũng kỳ lạ, sau đó vị đàn anh phiền toái kia đã không còn tìm đến cô nữa.

Ý Lương vẫn hoài nghi có phải anh đã làm chuyện gì rồi không, nhưng mà lại cảm thấy Lạc Diễm Hàn hẳn sẽ không thần thông quảng đại như vậy, bất quá bớt đi chuyện phiền muộn, cô đối với việc lên lớp cũng có tiến bộ hơn một chút, đã nói chuyện với mấy bạn học nữ nhiều hơn, không còn tỏ ra cự tuyệt mọi người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 5.2

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân “Thời Ý Lương, bạn trai của cậu là Lạc Diễn Hàn thật sao?” Cô bạn học có một lần hiếu kỳ đã hỏi cô.

Lúc ấy Ý Lương mới biết những người khác thật sự cho rằng Lạc Diễn Hàn là bạn trai của cô, thế nhưng cô nên giải thích mối quan hệ của cô và anh như thế nào, cô cũng không biết nói từ đâu.

“Tớ đã quen anh ấy từ khi rất nhỏ rồi.” Cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Ách! Thì ra các cậu là thanh mai trúc mã... thật tốt!” Trên mặt cô bạn học lộ ra biểu cảm ao ước. “Anh ấy đối tốt với cậu lắm đúng không?”

“Ừm.” Điểm này cô không thể phủ nhận.

“Chắc cậu không biết chúng tớ ước ao được giống cậu thế nào đâu! Lạc Diễn Hàn trước đây là một nhân vật cỡ thần tượng được rất nhiều nữ sinh thầm mến, chuyện về anh ấy ngay cả trường chúng ta cũng có người bàn luận, bất quá cậu với anh ấy ở bên nhau cũng là đương nhiên thôi, người như anh ấy vốn nên phối với mỹ nữ như cậu, nếu như anh ấy thật sự ở bên những người quá bình thường như bọn tớ thì mới kỳ quái đấy!”

“Tớ?” Ý Lương chưa bao giờ cho rằng mình là một mỹ nữ.

“Cậu không biết cậu chính là hoa hậu giảng đường của trường chúng ta sao?” Cô bạn học mang vẻ mặt hoài nghi hỏi, từ lâu Thời Ý Lương đã được công nhận là mỹ nữ trong trường, cậu ấy vừa nhìn đã rất xinh đẹp, ngay cả những bạn học nữ cũng thích cậu ấy, nhất là cặp mắt to tròn kia, phôi trên gương mặt hoàn mỹ làm cho người khác không thể quên được, có đôi khi ngay cả cô nhìn thấy Thời Ý Lương cũng sẽ ngây người, khiến người khác không hiểu làm thế nào lại có người trông xinh đẹp như vậy.

Cũng khó trách Lạc Diễn Hàn lại coi trọng cậu ấy, dù sao cũng chỉ có giai nhân bậc này mới xứng đôi với đại soái ca Lạc Diễn Hàn kia.

“Vì sao?” Cô cho rằng cô hẳn là một trò cười mới đúng, nhất là lúc trước còn có đàn anh giống như bệnh tâm thần cứ theo đuổi cô.

“Minh xin cậu, bởi vì cậu thực sự trông rất đẹp chứ sao! Lẽ nào Lạc Diễn Hàn chưa bao giờ nói với cậu như vậy à?”

Đích xác không có, trên mặt Ý Lương thoáng bối rối, Lạc Diễn Hàn ngoại trừ thỉnh thoảng hôn lên trán cô ra thì anh cũng không khen lời nào về bề ngoài của cô, mà lần trước khi anh về nghỉ phép đã từng nói cô mặc quần áo màu đen thật khó coi, không biết việc ấy có được tính không?

“Thực sự không có sao?” Cô bạn học giật mình nhìn cô. “Như thế rất giống phong cách của Lạc Diễn Hàn, anh ấy thoát nhìn rất lạnh lùng, tớ nghĩ người như anh ấy hẳn cũng không biết nói những lời ngon ngọt, bất quá cậu cũng phải thừa nhận anh ấy thực sự rất tuần tú đúng không?”

Rất tuần tú? Ý Lương gật đầu, cô thừa nhận Lạc Diễn Hàn là một người đàn ông có ngoại hình rất tuần tú.

“Anh ấy...” Cô bạn học khẽ thấp tiếng nói, nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy ở trên giường... có phải cũng rất tuyệt hay không?”

“Cái gì?” Ý Lương bỗng dưng đỏ mặt, bọn họ chưa từng làm chuyện như cô bạn học nghĩ.

“Cậu không cần khẩn trương! Bây giờ loại chuyện này rất bình thường mà!” Cô bạn học trung ra vẻ mặt tất cả mọi người đều như vậy. “Các cậu là bạn trai bạn gái, hơn nữa ở bên nhau đã lâu như vậy rồi hẳn là sẽ thường xuyên có vài hành động thân mật đúng chứ? Không thể nào không có gì cả! Đàn ông ở tuổi như Lạc Diễn Hàn đều giống như dã thú, có bạn gái xinh đẹp như vậy anh ấy không thể không động tâm.”

“Bọn tớ... không như cậu tưởng tượng đâu!”

Ý Lương không dám đáp lại những đề tài như vậy, nhưng trong lòng cô lại nổi lên ngọn sóng nhỏ.

Học kỳ này trôi qua rất suôn sẻ, việc của cô hình như chỉ còn chờ đến ngày Lạc Diễn Hàn về nghỉ phép, tuy rằng thời gian Lạc Diễn Hàn nghỉ phép cũng không thấy ở nhà mấy ngày, thế nhưng cô lại vô cớ chờ mong đến ngày có thể đến doanh trại đón anh, hình như cô cũng chiều theo lịch làm việc của anh mà sống.

Thế nhưng vừa nghĩ đến những lời cô bạn học nói, Ý Lương lại cảm thấy có chút không biết làm sao, cũng không rõ ràng lắm mình đến tốt cùng là chờ mong cái gì... e rằng Lạc Diễn Hàn căn bản không có hứng thú với cô, mà cô cũng không biết rốt cuộc cảm giác của mình với Lạc Diễn Hàn là gì.

Chỉ là an tâm thôi! Chỉ cần lúc có anh bên cạnh, cô không bao giờ cảm thấy hoang mang, như vậy sẽ là yêu sao?

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông, âm thanh xa lạ kia là từ điện thoại vô tuyến cạnh cửa, nhưng mà căn nhà này chưa bao giờ có người đến chơi!

Ý Lương lặng lẽ đi đến cạnh cửa. Thứ này Lạc Diễn Hàn chưa từng dạy cô sử dụng, bởi vì chưa từng có người đến ấn chuông cửa này, tuy nhiên khi Ý Lương vừa cầm lấy ống nghe, trên màn hình nhỏ liền xuất hiện một bóng người.

“Lạc Diễm Hàn có nhà không? Tôi là anh trai của nó.”

Anh Lạc vẫn như trước đây, một chút cũng không thay đổi, là một người rất ôn hòa.

Qua một lúc lâu anh ấy mới nhận ra mình, mình tưởng rằng anh ấy sẽ có chút ấn tượng với mình, có thể thấy rằng mình đã hiểu lầm, dù sao chuyện cũng đã lâu như vậy rồi, chỉ có mình là còn nhớ rõ người đã nắm tay đưa mình về nhà, còn cả người đã cầm bóng ném mình...

Có khi nào qua nhiều năm nữa, Lạc cũng sẽ quên mất mình như anh Lạc không?

Chuông báo lại vang lên, Ý Lương buông bút, cắt vớ vào túi xách, tâm tư của cô chỉ giới hạn bộc lộ trong mười phút, sẽ không được nhiều hơn một giây nào!

Mười hai giờ, rõ ràng hôm nay là ngày nghỉ của Lạc Diễm Hàn... Ý Lương không nhịn được liếc mắt ra cửa một cái, đối với Lạc Diễm Hàn mà nói mười hai giờ hẳn là vẫn còn sớm nhỉ?

Nhớ tới lời của cô bạn học, mấy ngày nay những lời ấy luôn xoay quanh trong đầu cô.

Cô rất rõ ràng mình không phải bạn gái của Lạc Diễm Hàn, bọn họ ngay cả những thân mật cơ bản nhất cũng chưa tới, mặc dù có vài lần anh hôn lên trán cô, nhưng trừ việc ấy ra... bọn họ tựa như hai đường thẳng song song, cũng không có giao điểm đáng nói nào về mặt tình cảm.

Có khi nào anh ấy đi tìm người con gái khác không?

Vấn đề này đêm nay đã xuất hiện không dưới mấy mươi lần, mặc dù cô năm lần bảy lượt tự nhủ với mình cuộc sống tình cảm của Lạc Diễm Hàn không liên quan gì đến cô nhưng vấn đề kia lại cứ như mọc rễ trong đầu cô, từ một dấu chấm hỏi nhỏ theo thời gian to lên thành một dấu chấm hỏi lớn.

Ý Lương bắt đầu lo lắng cho tình hình của mình, ngay cả ánh mắt Lạc Chính Dương nhìn cũng nhận định cô và Lạc Diễm Hàn đang chung sống với nhau, mà cô căn bản không thể nào biện giải, cô sống ở chỗ này không sai, mà đây là căn nhà của Lạc Diễm Hàn cũng không sai... Lẽ nào cô sẽ ý lại vào Lạc Diễm Hàn thế này cả đời sao?

Cô mơ hồ nhớ lại lúc bị bệnh Lạc Diễm Hàn đã từng nói với cô, cô không thể vĩnh viễn trốn tránh mọi người, như vậy đối với cô không tốt, đó có phải là ý khác của việc mong muốn cô có thể ra ở riêng hay không?

Ý Lương biết Lạc Diễm Hàn là người tốt, cho dù lúc anh còn nhỏ đã làm chuyện không tốt với cô, nhưng mà tất cả những việc anh đang làm hiện giờ đã bù đắp hết tất cả lỗi lầm lúc trẻ người non dạ rồi, nếu như không có anh, cô không thể nào được như bây giờ, mà Lạc Diễm Hàn căn bản không cần phải làm cho cô nhiều chuyện như vậy!

E rằng mình đã mang lại cho anh một loạt gánh nặng không đáng có, chỉ là Lạc Diễm Hàn chưa từng mở miệng nói ra mà thôi! Nhưng mà cô thực sự có thể rời khỏi cánh chim bảo hộ của anh sao? Cô thật sự không thể xác định, nhất là khi nằm trên giường của anh, ngửi thấy mùi hương của anh.

Cho dù tắm trải giường rõ ràng đã giặt qua, nhưng mà cô vẫn có thể nhận ra mùi hương thuộc về anh, cái loại hương vị chỉ thuộc về đàn ông này có thể khiến cô nhận ra rõ ràng, có khi nào đêm nay anh cũng để lại hương vị này trên giường một người con gái khác hay không?

Cô làm sao lại nổi lên loại suy nghĩ này trong đầu chứ? !

Ý Lương cảm thấy tức giận với ý nghĩ của mình, sao cô cứ luôn nghĩ như vậy, cô căn bản là không nên đi hạn chế Lạc Diễm Hàn! Ngồi dậy, cô xác định mình đêm nay là không cách nào ngủ được, cánh cửa cũng cùng lúc bị mở ra, Lạc Diễm Hàn người đầy mùi rượu trở về.

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 5.3

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân “Em còn chưa ngủ?” Anh có chút khó hiểu nhìn cô. “Đã khuya lắm rồi đó.”

“Ừm, em chỉ là...” Cô đột nhiên không biết mình có nên nói cho Lạc Diễm Hàn biết cô bị mất ngủ, hơn nữa còn là vì anh hay không.

“Chỉ là cái gì?” Lạc Diễm Hàn nhíu mày nhìn cô.

“Muốn uống nước, anh có muốn uống không?”

“Lát nữa anh tự lấy.” Nói xong anh liền cầm quần áo đi vào phòng tắm đi tắm.

Ý Lương cảm cốc nước ngồi trong phòng khách, không biết mình có nên uống nước xong thì nhanh chóng nằm xuống ngủ hay không, nhưng mà cô lại chẳng buồn ngủ chút nào... Nhất là hiện tại, cô bắt đầu có thắc mắc về mối quan hệ của hai người, bọn họ chính xác không phải quan hệ nam nữ yêu nhau, nhưng mà Lạc Diễm Hàn hôn lên trán cô là sự thật, sự quan tâm của Lạc Diễm Hàn dành cho cô có lúc làm cô nảy sinh ảo giác, thậm chí từ trước đến giờ mỗi một lần khi đối mặt với anh thì trái tim cô đều rơi vào trạng thái không yên, là cô suy nghĩ nhiều quá sao?

Tựa như khi còn bé anh Lạc đối tốt với cô, cô liền nảy sinh một tình cảm như con cái dành cho cha mẹ với anh Lạc, khi đó cô vẫn là một đứa trẻ, rất dễ ghi tạc trong lòng những gì người khác đối tốt với mình, nhưng mà hiện tại cô đã trưởng thành, cô không nên còn giống như đứa trẻ nữa.

Tình trạng hiện tại của Lạc Diễm Hàn và cô có đúng là vẫn như lúc trước vậy không, anh chỉ là rất thuần túy đối tốt với cô, mà chính cô lại hiểu lầm tất cả mọi chuyện?

Có lẽ cô nên thu bớt suy nghĩ lại, cô rất dễ rơi vào cảm bầy ngày xưa kia, như là lâu lắm không có được ấm áp, vừa nhìn thấy một chút ánh lửa liền dùng trí tưởng tượng của mình phóng đại thành năng lượng mặt trời, như vậy đối với cô là không nên, mà đối với anh Lạc và Lạc Diễm Hàn cũng là không công bằng, có lẽ bọn họ chỉ là đơn thuần đối tốt với cô mà thôi, cô không nên vì vậy mà nghĩ lung tung...

“Em đang ngây ngốc gì vậy?”

Cánh cửa phòng tắm mở ra, anh đã tắm xong, toàn thân tỏa ra mùi thơm của xà phòng, tùy tiện cầm lấy khăn mặt xoa xoa tóc vài cái xem như lau khô, trong ấn tượng của anh thì Ý Lương chưa từng ngủ muộn như hôm nay, mà cô bây giờ vẫn còn ngồi trên giường mình, vẻ mặt thất thần.

Ánh mắt của Ý Lương tùy ý nhìn đến giá sách, tùy tiện lấy sách làm lý do, tự nhủ với mình rằng cô không nên tiếp xúc quá gần với Lạc Diễm Hàn nữa, anh chỉ là đối tốt với cô thôi, không liên quan gì đến tình yêu, cô dù sao vẫn không thể giống như một cô gái u mê gặp phải một người đối tốt với mình liền cho rằng mình có thể cùng đôi phương phát triển thành cái gì đó.

“Em đang nghĩ vẫn còn sách chưa xem xong...”

“Không phải bây giờ đang nghĩ hè sao?” Lý do sách này quá tệ, một câu nói của anh đã vạch trần lời nói dối của cô.

“Lát nữa em sẽ ngủ.”

“Em không nên ngủ muộn như vậy.” Lòng mảy mảy của anh nhấn lại thành một hàng, đi về phía cô.

Ngồi ở sô pha bên cạnh giường, kéo lại khăn trải giường ý bảo cô nằm xuống, nhìn Ý Lương nằm lại chỗ cũ, anh lại đắp chăn đơn lên người cô, một tay làm những hành động này, một tay xới mái tóc đã khô được một nửa.

Ý Lương nâng mắt nhìn anh, nhìn động tác tự nhiên của anh, tim cô càng không ngừng trầm xuống...

Cô ước mình có thể nói với anh rằng hy vọng hai người có thể cách xa nhau một chút!

Cứ phát triển như vậy rất dễ khiến cô ngộ nhận, lẽ nào Lạc Diễm Hàn không biết sao? Đối với chuyện giữa nam và nữ, Lạc Diễm Hàn hẳn là hiểu rõ hơn cô chứ!

Nhưng dù có nhiều nghi vấn đối với Lạc Diễm Hàn hơn thì cô vẫn không hỏi được gì, việc duy nhất Ý Lương có thể làm chỉ là an phận nằm ở trên giường, cảm thụ anh đang ở ngay cạnh mình và cẩn thận che giấu ý nghĩ của chính mình.

Nhớ lại hôm đó anh Lạc mang theo vị hôn thê của anh ấy đến, nhìn hai người họ rõ ràng có thể nhận ra được là một đôi tình nhân, mà mình và Lạc Diễm Hàn...

Cô lặng lẽ liếc nhìn về phía bên phải mình, biết rõ anh vẫn đang ngồi bên giường. “Lạc...”

“Ừm?” Anh ngừng động tác xới tóc.

“Anh trai anh nhờ em nói với anh rằng anh ấy...”

Cô còn chưa nói hết câu, Lạc Diễm Hàn đã bật cả người lên. “Em nói cái gì?”

Ý Lương cũng hoảng hốt ngồi dậy. “Mấy hôm trước anh trai anh tới tìm anh...”

“Em cho hắn ta vào nhà?” Về mặt anh rất tức giận.

“Anh ấy...”

Lạc Diễm Hàn đột nhiên áp tới gần cô, gần như là dán lên mặt cô, cắn răng nói từng chữ từng chữ một: “Em mở cửa cho hắn ta vào sao?”

“Đúng, nhưng mà...”

“Trước khi đi anh đã dặn em bao nhiêu lần là tuyệt đối không được cho bất cứ kẻ nào vào nhà, sao em không nghe lời anh?!” Trên mặt anh phần nộ tới

mức vừa hưng dữ vừa sốt ruột. “Em có biết em sẽ gặp phải nguy hiểm gì không? Hơn nữa lúc em gặp nguy hiểm anh lại không ở chỗ này, nếu như em xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?”

“Anh ấy là anh trai của anh...”

Ý Lương thật không ngờ anh lại nói lời hung dữ với mình như vậy, Lạc Diễn Hàn chưa từng thế này bao giờ.

“Anh nói là bất cứ kẻ nào! Em nghe không hiểu sao? Em có phải ngay cả đầu cũng có vấn đề không? Không phải em luôn rất ghét nói chuyện với người lạ hay sao? Tại sao em lại cho hắn ta vào?” Tay anh nắm chặt lấy vạt áo của cô, tàn bạo giống như sắp đánh cô một trận. “Hắn ta đã làm gì em?”

“Không có... anh ấy chỉ là...”

“Chỉ là? Nếu đã ‘không có’, vì sao còn có ‘chỉ là’?” Lạc Chính Dương luôn rất thích cô ấy, lẽ nào cô ấy không biết sao? Lạc Chính Dương thậm chí còn không để ý đến ánh mắt của những đứa trẻ khác mà chăm sóc cô ấy, cô ấy sẽ không phải sau khi lớn lên vẫn muốn làm sống lại tình yêu lúc bé chứ! “Anh một mực bảo hộ em, vậy mà em lại đi dẫn sói vào nhà... đầu của em rốt cuộc là có vấn đề gì?!”

Anh thật sự cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà đợi anh, thế mà cô lại cho Lạc Chính Dương vào căn nhà này!

“Lạc...” Ý Lương quả thực bị tình huống này dọa đến ngây người.

Ánh mắt đe dọa của anh nhìn thẳng vào cô, ánh mắt kia sắc bén đến dọa người, giống như muốn nhìn đến chỗ sâu trong linh hồn của cô, mà hơi thở của anh cứ phả bên môi cô, mỗi một lần cô hít thở đều tràn ngập mùi thơm tươi mát của anh sau khi tắm xong, cô cúi mắt xuống không dám nhìn anh nữa, đối diện nhau trong thời gian lâu như vậy chưa bao giờ xảy ra, bọn họ đã rất lâu không nhìn nhau chăm chăm như thế, việc này quá...

“Nhìn anh.” Lạc Diễn Hàn hít sâu mấy lần, anh không muốn để mình mất đi không chế.

Trán anh kề sát trán cô, làm cho chớp mũi hai người khẽ chạm vào nhau, khi Ý Lương ngược mắt lên nhìn anh, cái nhìn chăm chú trong giấc mơ lại lần nữa xuất hiện ngoài hiện thực, mà lúc này đây hai người bọn họ không còn là nhìn nhau từ xa nữa, Lạc Diễn Hàn nhìn không được nhẹ nhàng tiến về phía trước, môi lập tức dán lên môi cô.

Khẽ chạm nhẹ...

Lưỡi ướt át dụ dỗ cánh môi cô, khiến cô hơi hơi hé môi ra, tiếp theo chính là xâm nhập huyền hoặc không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 6.1

Chuyển ngữ: Violet Biên tập: Thủy Nguyệt Vân Cô không còn suy nghĩ được gì nữa, việc ôm nhau chỉ có thể xảy ra trong giấc mơ thế mà giờ phút này lại chân thật như vậy, anh dán chặt vào cô, mỗi tắc đường cong của thân thể hai người đều kề sát vào nhau, hơi thở dốc hỗn loạn không biết là của anh hay của cô... Ý Lương đã không có cách nào phân biệt.

Khi anh khẽ liếm qua gáy mình, cô nghe thấy được mình phát ra tiếng ưm xa lạ, Ý Lương bỗng cảm thấy rất xấu hổ, cô thế mà lại phát ra loại âm thanh ấy, khi cô muốn thoát khỏi ảo cảnh u mê này thì anh lại hôn cô, tay anh như vẽ ra cái lưới vô hình bao vây cô...

Cô nên chạy trốn, nhưng mà chân tay cô cũng đã bị vướng vào chiếc lưới ấy rồi, gần như không còn sức giãy dụa, càng lún càng sâu, đôi môi ướt át của anh lại lần nữa trượt xuống gáy cô, khẽ liếm cách áo ngực, tràn ngập yêu thương... Hành động quá mức thân mật của anh khiến cô muốn thoái lui, nhưng cô lại phát hiện mình đã sớm bị anh vây dưới người, bị đặt ở giữa chiếc giường nhỏ, cô căn bản không có đường lui.

Anh nói lỏng ràng buộc trên người cô, không chỉ còn là cách lớp quần áo mê hoặc nữa, anh muốn chính là càng dán sát vào nhau hơn... Nghe hô hấp của cô đã hoàn toàn bị mình nhiễu loạn, anh phát hiện rằng cái mình muốn không chỉ là như thế này mà thôi, tâm tình muốn cô của anh đã sớm vượt quá xa phạm vi anh có thể kiểm chế.

“Em sắp bức anh phát điên rồi...” Lạc Diễn Hàn dán tại môi cô thì thầm nói.

“Lạc...” Giọng nói run run của Ý Lương đánh thức anh thoát ra khỏi mê tình.

Anh buồn bực hét một tiếng xoay người rời khỏi cô, Ý Lương cũng hốt hoảng ngồi dậy theo, kéo chăn đơn không biết mình nên làm thế nào mới phải, cô lại làm cho sự việc phát triển đến mức này, cô thậm chí ngay cả phản kháng cũng không thể thực hiện! Chuyện này rất rõ ràng đã không chỉ còn là một nụ hôn lên trán nữa...

Lạc Diễn Hàn đứng lên đi thẳng ra cửa, cầm cái chìa khóa rồi đi mất.

Vào khoảnh khắc cửa nhà đóng lại, Ý Lương cảm thấy mình như bị giam vào trong không gian không một bóng người.

Bốn phía đều yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi dường như tất cả sự vật đều theo Lạc Diễm Hàn rời đi mà trở nên tĩnh lặng. Lạc Diễm Hàn cái gì cũng không nói, cô thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của anh, chỉ biết là anh đã rời khỏi gian nhà này, còn cô một mình ngồi ở trên giường nhỏ, nghe tiếng anh đóng cửa lại.

Cô giữ nguyên một động tác, ngây ra như phỗng nhìn về phía trước...

Không biết qua bao lâu, cánh cửa phát ra tiếng động nói cho cô biết Lạc Diễm Hàn đã trở về, nhưng mà ngay cả ý nghĩ trốn tránh cô cũng không có, cô hy vọng mình cứ như thế mà chết đi, Lạc Diễm Hàn nếu thật sự không thích cô, vì sao lại muốn hôn cô?

Hay là chính cô cho anh cơ hội? Có lẽ là cả hai, cô vẫn luôn ở trong nhà anh, nhận những gì anh cho, nếu như việc ấy là thứ duy nhất cô có thể hỏi báo...

Nhưng ý nghĩ này làm cho cô hít một hơi sâu, cô xem mình là cái gì?

Cô như vậy thì có khác biệt gì với mẹ, trong ấn tượng của mọi người cô là con gái của người phụ nữ thấp hèn, được mẹ di truyền dựa vào thân thể để kiếm sống!

Ý Lương nhắm mắt lại, máu trong cơ thể cô giống như khô cạn, tại sao cô lại khiến bản thân đi theo con đường của mẹ như vậy?

Cô chờ Lạc Diễm Hàn vào nhà kết án tử hình cho cô, cô nghe thấy tiếng anh đi lại, dùng hai tay che mặt mình, cô cảm thấy rất xấu hổ...

Cảm giác được bên giường hơi lún xuống một chút, tiếp theo cô được một vòng tay ấm áp ôm vào trong lòng.

“Xin lỗi...” Giọng nói của anh có chút khàn khàn.

Tay anh dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, thì thào đầy áy náy, kéo tay đang che mặt của cô ra, anh hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô...

Tiếng nấc nghẹn ngào bật ra từ môi cô, đánh thẳng đến chỗ mềm mại nhất dưới đáy lòng anh.

“Em cứ nghĩ anh muốn bỏ em lại.” Cô nghẹn ngào nói ra.

Lời nói của cô như lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực Lạc Diễm Hàn, anh đem cô ôm thật chặt, như là đang phản bác lại tưởng tượng của cô.

“Nếu như anh có thể thì tốt rồi...” Ý Lương không hề nghe ra được mỗi một chữ của anh đều là trải qua đấu tranh lắm mới thổ lộ được hay sao? Anh vẫn luôn không muốn khiến Ý Lương cho rằng anh là vì muốn thứ gì đó từ cô nên mới đưa tay giúp đỡ cô. “Anh sẽ ở cùng em.”

Bởi vì căn bản anh không đi được, từ khoảnh khắc anh nhìn thấy cô xuất hiện trước mặt mình hơn chục năm trước, rồi lúc gặp lại cô lần nữa, anh đã biết mình không đi được.

Anh ra khỏi phòng, vào thang máy đi xuống dưới lầu rồi đi thẳng ra khỏi cao ốc, lấy một điều thuốc ra châm, nhưng điều thuốc còn chưa kịp cháy thì anh đã đổi ý, vứt điều thuốc rồi xoay người đi vào thang máy, vào nhà anh vừa nhìn thấy cô khom người không nhúc nhích che khuôn mặt thương tâm, anh liền thấy mình không có cách nào rời khỏi cô.

“Em chỉ muốn nói với anh rằng anh Lạc sắp kết hôn, anh ấy dẫn theo vị hôn thê tới tìm anh, muốn nói chuyện đó với anh mà thôi... chỉ là như thế mà thôi...” Ý Lương nghẹn ngào không thể nói rõ câu, nhất là khi Lạc Diễm Hàn trở về ôm cô nói xin lỗi, cô cảm thấy mình như đang ngồi trên mây xanh không biết đang bay đến nơi nào, không biết chắc được lúc nào sẽ bay xuống và lúc nào lại bay lên.

Lạc Chính Dương sắp kết hôn, điều này làm cho anh thấy an tâm.

“Xin lỗi...” Ngoại trừ nói xin lỗi ra, anh không tìm ra lời nào khác có thể thay thế, nhưng mà suy nghĩ muốn hôn cô lại vẫn mãnh liệt như vậy, mới có một lần hôn môi, anh liền muốn càng nhiều lần hôn môi khác nữa...

Cúi đầu hôn môi cô, anh có thể tự nhiên đem tưởng tượng biến thành hiện thực, anh không muốn khiến Ý Lương cho rằng anh dựa vào những thứ đã cho mà uy hiếp cô đền đáp lại, nhưng cô nên biết rằng cô rất mê người, anh lúc nào cũng phải khắc chế mình không đụng chạm vào cô, nhưng lại không có cách nào rời xa cô một bước.

Ôm thân thể run rẩy của Ý Lương, anh không biết mình nên nói về tâm tình lúc này của mình với cô như thế nào, nhưng đúng là anh đã mê muội vì cô...

Tay anh từ trên mặt cô trượt xuống, đi tới cổ của cô, ở trước ngực của cô sờ thấy một thứ, đó là một viên đá nhỏ, một sợi chuyền đã rất cũ, còn để lại một chút vết ngấn trên người cô, Lạc Diễm Hàn nhẹ nhàng kéo ra, sợi dây chuyền liền bị đứt.

Ý Lương khẽ run lên, đó là vật duy nhất mà mẹ cô để lại cho cô.

Anh cầm lấy viên đá nhỏ kia, tỉ mỉ nhìn chữ ở bên trên, đó là tên của cô.

“Cái này từ nay để ở chỗ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Phút Trước Nửa Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.